

การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สารนิพนธ์
ของ
เกศสุดา ปงลังกา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ตุลาคม 2550

การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

บทคัดย่อ
ของ
เกศสุดา ปงลังกา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ตุลาคม 2550

เกศสุตา ปลั่งกา. (2550), การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถ

ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.

สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :

อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ.

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวชิรธรรมโศภิต อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 20 คน ซึ่งเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (ฟัง-พูด) ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แผนการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 8 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ ที่ แบบไม่เป็นอิสระจาก กัน (t-test for dependent samples) วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติของผู้เรียน สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง และมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

A STUDY OF USING ROLE PLAY ACTIVITIES TO ENHANCE MATTAYOMSUKSA 5
STUDENTS' ENGLISH SPEAKING ABILITY

AN ABSTRACT
BY
KETSUDA PONGLANGKA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
October 2007

Ketsuda Ponglangka. (2007). *A Study of Using Role Play Activities to Enhance Mattayomsuksa 5 Students' English Speaking Ability*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Project Advisor: Tuenjai Chalermkit.

The purpose of this study was to enhance communicative English speaking ability of Mattayomsuksa 5 students by using role play. The subjects were 20 Mattayomsuksa 5 students at Wachirathamsopit School who took an elective course in listening-speaking skills. The experiment was carried out for 16 hours in the first semester of the 2007 academic year. The instruments used in this study were eight lesson plans focusing on role play, pre-post tests of communicative English speaking, and students' self-assessment form. The data were statistically analyzed by mean scores, percentage, standard deviation and t-test for dependent samples.

The result of this study indicated that there was a significant increase in the students' communicative English speaking ability at the .01 level after using role play. In addition, the students continually improved their speaking ability and gained more confidence in speaking English.

การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สารนิพนธ์
ของ
เกศสุดา ปงลังกา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ตุลาคม 2550
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของ เกศสุดา ปงลังกา ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์ เตือนใจ เฉลิมกิจ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(อาจารย์ ดร. วัลลภา ไทยจินดา)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(อาจารย์ เตือนใจ เฉลิมกิจ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล)

วันที่.....เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2550

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์เตือนใจ เณลิมกิจ ประธานกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษา และให้ข้อเสนอแนะในการวิจัย ทุกขั้นตอน จนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา อาจารย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์ ที่เป็น คณะกรรมการสอบเค้าโครง และให้คำแนะนำปรึกษาเป็นอย่างดี

กราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรรยา เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเช็ค ฟอร์มในการ ทำวิจัยครั้งนี้ ซึ่งสามารถนำมาแก้ไขปรับปรุงใช้ในการวิจัยได้อย่างมีคุณภาพ

กราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์ อาจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ ที่เป็น คณะกรรมการสอบปากเปล่า และให้คำแนะนำปรึกษาเป็นอย่างดี

กราบขอบพระคุณอาจารย์ และคณาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันตกทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาท ความรู้ และให้คำแนะนำปรึกษาเป็นอย่างดี ตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ขอบพระคุณ ผู้อำนวยการและคณาจารย์โรงเรียน วชิรธรรมโคกิต อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ที่กรุณาช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาในการดำเนินการทดลองเป็นอย่างดี และขอ ขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวชิรธรรมโคกิต อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ที่ให้ความ ร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอบพระคุณ Miss Love Mey Berial ที่ให้คำปรึกษาในด้านภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นยังให้ความ ช่วยเหลือสนับสนุนในด้านต่าง ๆ และเป็นกำลังใจอย่างดีเยี่ยมตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำการวิจัยใน ครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณพระ รัตนตรัย พระคุณบิดามารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ช่วยให้การวิจัยครั้งนี้ประสบ ผลสำเร็จ

เกศสุตา ปงลังกา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
สมมติฐานของการวิจัย	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
เอกสารเกี่ยวกับการพูด	5
ความหมายของการพูด	6
องค์ประกอบของการพูด	7
กิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	8
หลักการสอนทักษะการพูด	10
การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	11
ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	12
เอกสารเกี่ยวกับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ	15
ความหมายของบทบาทสมมติ	15
รูปแบบการใช้บทบาทสมมติ	16
ประโยชน์ของการใช้บทบาทสมมติ	17
หลักการและขั้นตอนการนำบทบาทสมมติไปใช้ในการเรียนการสอน	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทสมมติในประเทศ	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทสมมติต่างประเทศ	20
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	22
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	22
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	23
การเก็บรวบรวมข้อมูล	28
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	29

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	37
สังเขปความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า	37
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	38
อภิปรายผล.....	39
ข้อเสนอแนะ..	41
บรรณานุกรม.....	44
ภาคผนวก	49
ภาคผนวก ก.....	50
ตัวอย่างแผนการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ	51
ภาคผนวก ข.....	56
แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง	57
แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลอง.....	67
แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	78
เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	79
แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง	80
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	81

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง.....	32
2	ผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง โดยผู้ประเมิน 2 คน.....	33
3	ผลการประเมินความสามารถด้านการพูดที่นักเรียนประเมินตนเอง.....	34
4	ค่าเฉลี่ยผลการประเมินตนเองของนักเรียน	35

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กำหนดให้โรงเรียนจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาของตนเองให้สอดคล้องสภาพของโรงเรียน ความต้องการของท้องถิ่น และทันต่อยุคของการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็ว ภาษาอังกฤษเป็นสาระหนึ่งที่โรงเรียนต้องจัดให้กับ ผู้เรียนในทุกระดับชั้น เนื่องจากเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารและการเรียนรู้ ในกลุ่ม สาระภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย สาระการเรียนรู้ 4 สาระ คือ สาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระการเรียนรู้ที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระการเรียนรู้ที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น สาระการเรียนรู้ที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์ชุมชนโลก (ศึกษาธิการ,กระทรวง.2544) โดยเฉพาะสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.3 ได้กำหนดให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดเห็นและความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 167) ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด ซึ่งเจอร์ (Ur.1998) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และ ช่วยให้เรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น

สำหรับประเทศไทย วิชาภาษาอังกฤษได้กำหนดให้จัดการเรียนการสอนในลักษณะภาษาต่างประเทศ นักเรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูดหรือใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าว ชูมิน (Shumin.1997:8) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอน การพูดว่าการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษาและสำนวนต่าง ๆ เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ตลอดจนขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ปัญหาที่ผู้วิจัยประสบในการสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียน คือ ครูผู้สอนมักเน้นโครงสร้างทางภาษามากกว่าการฝึกพูด นักเรียนไม่กระตือรือร้นที่จะพูด ไม่กล้าแสดงออก และ ไม่สามารถนำเรื่องที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการพูดสื่อสาร ทำให้นักเรียนไม่สามารถ ใช้ภาษาในการพูดได้อย่างเหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ รวมทั้ง ระบบการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ไม่ได้เน้นการสอบพูด จึงส่งผลให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการพูดตามเป้าหมายของหลักสูตร

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย พบว่า วิธีแก้ปัญหาข้างต้นสามารถทำได้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น คือ การนำบทบาทสมมติต่าง ๆ มาใช้ในห้องเรียน นอกจากนี้ ลาตัส (Ladousse.1997:5) และ เมนท์ (Ments.1983::24-27) ได้กล่าวว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมฝึกทักษะการพูดที่สนุก ช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน และมีโอกาสฝึกพฤติกรรมหลากหลายรูปแบบ ทำให้นักเรียนกล้าแสดงความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ ให้โอกาสกับนักเรียนที่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และเป็นแรงจูงใจนำไปสู่การเรียนรู้โดยอัตโนมัติ และจากงานวิจัยของพจนันท์ ไวยานนท์ (2541:37) รวรวรณีย์ ราชสงฆ์ (2541:72) และ วิไล พังสอาด (2542:45) พบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้ผู้สวมบทบาทมีความคิดสร้างสรรค์ เปิดเผย เกิดความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออก มีความกระตือรือร้น สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ และปรับพฤติกรรมของตนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใกล้เคียง

กับการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ในขณะเดียวกันกิจกรรมบทบาทสมมติ ช่วยให้นักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน และยังทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนสนุกสนานเป็นกันเองอีกด้วย

จากปัญหาและงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยรับผิดชอบในการสอน อีกทั้งสร้างทัศนคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษ และสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ได้จริงในโอกาสและสถานการณ์ที่เหมาะสม

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษานี้ จะช่วยให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ที่กำหนดได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ตลอดจนเป็นแนวทางสำหรับครูในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ขอบเขตของการวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวรธรรมโคกิต อำเภอ บ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ปีการศึกษา 2550 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน จำนวน 70 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนโรงเรียนวชิรธรรมโสภิตชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ทักษะฟัง - พูด ซึ่งมีทั้งหมด 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คนซึ่งได้มาจากการสมัครใจเลือกเรียนรายวิชานี้

ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ ๆ ละ 4 คาบ ๆ ละ 60 นาที รวมเวลา 16 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาที่กำหนดในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6) ประเภทของกิจกรรมการพูดที่นำมาวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) การพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people) การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) การพูดนัดหมาย (Making an appointment) การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) การพูดต่อรองราคา (Bargaining the price) การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถด้านการพูด หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดได้ตามสถานการณ์และบทบาทที่กำหนดให้ ได้แก่ การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) การพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people) การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) การพูดนัดหมาย (Making an appointment) การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) การพูดต่อรองราคา (Bargaining the price) การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices) วัดได้จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

2. กิจกรรมบทบาทสมมติ หมายถึง กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่ครูเป็นผู้กำหนดบทบาทให้นักเรียนแสดงตามสถานการณ์ซึ่งใกล้เคียงกับความจริง โดยนักเรียนแสดงบทบาท ความรู้สึก และเจตคติที่มีต่อสถานการณ์นั้น เป็นการนำประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้รับมาใช้ในการฝึกทักษะการพูด ซึ่งต้องใช้กระบวนการคิด การปฏิบัติต่อสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. นักเรียน หมายถึง กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวชิรธรรมโสภิต อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

สมมุติฐานของการวิจัย

กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถช่วยให้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้น
หลังการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามลำดับหัวข้อต่อไปนี

1. เอกสารเกี่ยวกับการพูด
 - 1.1 ความหมายของการพูด
 - 1.2 องค์ประกอบของการพูด
 - 1.3 กิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 1.4 หลักการสอนทักษะการพูด
 - 1.5 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 1.6 ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
2. เอกสารเกี่ยวกับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ
 - 2.1 ความหมายของบทบาทสมมติ
 - 2.2 รูปแบบการใช้บทบาทสมมติ
 - 2.3 ประโยชน์ของการใช้บทบาทสมมติ
 - 2.4 หลักการและขั้นตอนการนำบทบาทสมมติไปใช้ในการเรียนการสอน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทสมมติในประเทศ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทสมมติต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด

1.1 ความหมายของการพูด

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูดไว้ดังนี้

อ้อม ประนอม (2540 : 1-2) และอวยชัย ฝกามาศ (2542 : 1-2) ให้ความหมายของการพูดว่า การพูดคือ การสื่อสารความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจโดยอาศัยน้ำเสียง ภาษา และกิริยาท่าทางอย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคม ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และ ความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดประสงค์ของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะ ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

พอลสตัน (Paulston. 1978 : 56-57) กล่าวว่า ในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดจะต้องการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วย นั่นคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้ การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่มีใช้คำพูดด้วย ดังนั้นองค์ประกอบที่มีใช้คำพูดนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

วิดโดวสัน (Widdowson. 1983 : 59-60) กล่าวว่า การพูดเป็นการกระทำเพื่อส่งสาร ในการพูดนั้นจะมีการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเป็นการสื่อความเข้าใจ การพูดไม่เพียงแต่ใช้อวัยวะในการออกเสียงเท่านั้น แต่ยังใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหว การแสดงออกทางใบหน้าและร่างกายผ่านอวัยวะในการรับสาร คือ หู ส่วนการพูดที่ไม่ออกเสียงสามารถสื่อความหมายผ่านทางสายตาให้เป็น ที่เข้าใจได้

เซลส์-เมอร์เซีย และ โอลส์เตน (Celce-Murcia; & Olshtain. 2000 : 166) กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิสัมพันธ์ที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายทางความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ลักษณะนิสัย และแลกเปลี่ยนข้อมูลของตนแก่ผู้ฟังในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยผู้พูดมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจและแปลความหมายได้อย่างถูกต้อง

จากการให้ความหมายของการพูดข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การพูดหมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ และการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดโดยอาศัยน้ำเสียง สีหน้าท่าทาง การเคลื่อนไหว การแสดงออกทางใบหน้า และร่างกายที่เหมาะสมกับโอกาสและกาลเทศะ

1.2 องค์ประกอบในการพูด

องค์ประกอบในการพูดมีหลายประการ ซึ่งนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

เซิล (Searle. 1978 : 85-95) กล่าวว่า องค์ประกอบในการพูดประกอบด้วย

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคออกมาอย่างมีจุดประสงค์ในการติดต่อสื่อสาร
 2. การใช้คำพูดให้บรรลุผลตามสถานการณ์ (Propositionary Act) หมายความว่า ผู้พูดใช้คำพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์และตัวบุคคล เช่น การกล่าวคำพูดให้ผู้ฟังเกิดความเชื่อถือ
 3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Locutionary Act) หมายถึง การใช้คำพูดซึ่งแสดงความตั้งใจของผู้พูดในการพูดออกมา เช่น การทักทาย การขอร้อง การยอมรับ เป็นต้น
- แฮริส (Harris. 1988 : 81-82) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบในการพูดเพื่อการสื่อสารว่า ประกอบด้วยความสามารถ ดังต่อไปนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) ผู้พูดต้องออกเสียงพยัญชนะ สระ การเน้นหนักในคำ ประโยค และคำควบกล้ำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง
2. ไวยากรณ์ (Grammar) ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
3. คำศัพท์ (Vocabulary) ใช้คำศัพท์ได้หลากหลายและถูกต้อง
4. ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว
5. ความสามารถในการจับใจความ (Comprehensibility) สามารถจับใจความของข้อมูลแล้วพูดโต้ตอบให้การสื่อสารดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น

คานาล และสเวน (Brown. 2000 : 246-247; อ้างอิงจาก Canale; & Swain. 1983) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammar Competence) รวมถึงความสามารถในการใช้องค์ประกอบทั้งหมดของภาษา ได้แก่ เสียง ศัพท์ และไวยากรณ์ ซึ่งทำให้ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างโดยปราศจากความลังเล
2. ความสามารถในการต่อเนื่องข้อความ (Discourse Competence) การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดต้องมีความสามารถในการเชื่อมโยงข้อความ กล่าวคือ ผู้พูดสามารถเปลี่ยนบทบาทในการพูดเปิดและปิดการสนทนาและเชื่อมโยงให้การสนทนาดำเนินต่อไปอย่างเหมาะสมและราบรื่น
3. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ผู้พูดสามารถใช้คำพูดได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ สัมพันธ์กับพฤติกรรมของบุคคลในสังคม นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องพูดเพื่อสร้างความสัมพันธ์ในสังคม โดยมีจุดประสงค์เฉพาะที่แตกต่างไปตามสถานการณ์และประเภทของการพูด

4. ความสามารถด้านยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence)

หมายถึง ผู้พูดสามารถแก้ปัญหาในระหว่างการสื่อสารด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายได้

อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 2) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารว่ามีองค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) หมายถึง บุคคลซึ่งพูดสื่อสาร หรือส่งข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ไปยังผู้ฟัง
2. ข้อความ (Message) หมายถึง สารหรือข้อมูลข่าวสารที่ผู้พูดส่งไปยังผู้ฟัง
3. ผู้ฟัง (Listener) หมายถึง บุคคลที่รับข้อความหรือข้อมูลที่ส่งมาจากผู้พูด

จากองค์ประกอบของการพูด กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูดประกอบด้วย ผู้ส่งสารหรือผู้พูด เนื้อหาสาระหรือข้อมูล และผู้ฟัง การพูดที่ดีนั้นผู้พูดต้องสามารถเชื่อมโยงให้การสนทนาดำเนินต่อไปอย่างราบรื่น ถูกต้องตามหลักภาษา ใช้น้ำเสียง กริยาท่าทาง และคำศัพท์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และโอกาส

1.3 กิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

กิจกรรมและการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษนั้นมีหลายรูปแบบและขั้นตอนที่แตกต่างกัน ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนะลักษณะกิจกรรม ดังนี้

มัวร์วูด (สุกัญญา ศิลปประสาท 2544 : 9 อ้างอิงจาก Moorwood. 1978 : 4) กล่าวถึงกิจกรรมการสนทนา (Dialogue) ว่าเป็นกิจกรรมการฝึกทักษะฟังและพูดโดยเริ่มจากการเลียนแบบตัวอย่างสนทนา จนสามารถดำเนินการสนทนาได้ด้วยตนเอง การสนทนาช่วยให้ผู้เรียนสามารถฟัง และใช้คำศัพท์หรือรูปแบบประโยคใหม่ๆ อย่างมีความหมายในบริบทต่าง ๆ บทสนทนาที่ให้นักเรียนฟังเป็นตัวอย่างนั้น จึงควรเป็นบทสนทนาที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งได้บันทึกเทปไว้ และบทสนทนาที่ผู้สอนมีจุดมุ่งหมายในการสอนคำศัพท์ หรือ รูปแบบประโยคอย่างใดอย่างหนึ่ง

ฟินอเชียโร และ บรัมฟิต (Finochiaro , and Brumfit.1986:141) กล่าวว่า กิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับมีดังต่อไปนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้ถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของตนเองโดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ
6. ให้รายงานหรือเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้

7. ครูจัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กัน
8. ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1992 : 92-152) ได้เสนอกิจกรรมการสอนทักษะพูด ดังนี้

1. การอภิปรายหาข้อตกลง (Researching a consensus) นักเรียนอภิปรายและหาข้อตกลงร่วมกันในกลุ่ม ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นตัวของตัวเองโดยที่ไม่มีการวางแผนมาก่อน

2. การส่งต่อคำแนะนำ (Relaying instruction)
3. เกมสำหรับการสื่อสาร (Communicative game) ได้แก่
 - 3.1 การหาความแตกต่างของรูปภาพ
 - 3.2 การบรรยายและเรียงลำดับภาพ
 - 3.3 การเรียงลำดับภาพใหม่
4. การแก้ปัญหา (Problem-solving)
5. การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคล (Interpersonal exchange)
6. สถานการณ์จำลอง (Simulation)

เวียร์ (Weir. 1990 : 74-80) ได้เสนอกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. การพูดบรรยาย
2. การพูดหน้าห้อง
3. การสัมภาษณ์
4. การแลกเปลี่ยนข้อมูลจากภาพที่กำหนดให้
5. การแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยตอบคำถามจากภาพ
6. การแสดงบทบาทสมมติ

สรุปได้ว่ากิจกรรมการสอนทักษะการพูดมีความสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียน ครูสามารถสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดในสถานการณ์ต่างๆ ทำให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นปัจจัยที่ช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนในการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติอีกด้วย

1.4 หลักการสอนทักษะการพูด

นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอหลักการสอนทักษะการพูดที่จะทำให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

ไบเกต (Bygate. 1995 : 5) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดว่า

1. เป็นการสอนทักษะในการใช้กลไกทางภาษา โดยหมายถึงการพูดในสถานการณ์ที่กำหนดให้ ตลอดจนการออกเสียง การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ เพื่อสื่อความหมายที่ถูกต้อง
2. เป็นการสอนทักษะภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ หมายถึงทักษะในการถ่ายโอนและใช้กลไกภาษาในสถานการณ์ได้ ซึ่งเป็นทักษะในการนำความรู้ และทักษะในการใช้กลไกทางภาษามาใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการสื่อสาร

ลินช์ (Lynch. 1996 : 121) กล่าวว่า หลักการสอนการพูดที่ดีนั้นครูควรสอนให้นักเรียนมีการพูดแบบปฏิสัมพันธ์ที่โต้ตอบบาท เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดริเริ่มได้อย่างมีขอบเขตที่กว้างขึ้น สิ่งสำคัญคือ นักเรียนควรมีโอกาสได้ฝึกแสดงความคิดเห็นจากการที่ได้ฝึกกลวิธีต่าง ๆ ที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตจริง เพื่อให้นักเรียนได้ประสบการณ์ในการวิเคราะห์ และได้รับข้อมูลย้อนกลับในสิ่งที่เกิดขึ้นว่าควรปรับปรุงแก้ไขในการพูดสถานการณ์นั้น ๆ อย่างไร

บราวน์ (Brown. 2001 : 275-276) ได้เสนอหลักเกณฑ์ในการออกแบบกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่สนองความต้องการของนักเรียน โดยมุ่งไปที่การทำกิจกรรมของนักเรียน สื่อความหมาย และการใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว
2. เป็นกิจกรรมที่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน
3. เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกพูดใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง
4. หลังจากนักเรียนทำกิจกรรมเสร็จสิ้นแล้ว ควรให้มีข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนด้วย
5. เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกทั้งทักษะการฟังและทักษะการพูดไปพร้อมกัน
6. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ออกแบบกิจกรรมเองบ้าง
7. ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนายุทธวิธีในการพูด

ริชาร์ดส์ และร็อดเจอร์ส (Richards; and Rodgers. 2002: 172) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาที่ดีว่า ควรพิจารณากระบวนการเรียนรู้ตามสถานการณ์ที่หลากหลาย มากกว่าระเบียบวิธีการที่มีแบบแผนตายตัว ดังนี้

1. ผู้เรียนต้องเรียนรู้ภาษาผ่านขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. การสื่อสารตามสภาพจริงและการสื่อสารอย่างมีความหมายเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

3. ความคล่องในการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญของการพูดเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนต้องสามารถสื่อสารด้วยความคล่องแคล่ว

4. การพูดเพื่อการสื่อสารสามารถที่จะบูรณาการไปสู่ทักษะทางภาษาที่แตกต่างกันได้

5. การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนต้องลองผิดลองถูกเพื่อเป็นการประยุกต์ใช้ภาษาได้อย่างสร้างสรรค์

สรุปว่าหลักในการสอนทักษะการพูดที่ดีนั้น ต้องคำนึงว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความรู้สึกของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังเพื่อให้การติดต่อสื่อสารมีประสิทธิภาพ จึงต้องให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางการพูดอย่างเต็มความสามารถ ไม่ถูกปิดกั้นความคิด มีอิสระในการตัดสินใจที่จะพูด เพื่อแสดงบทบาทของตนเองอย่างเต็มความสามารถ โดยควรมีข้อมูลย้อนกลับเพื่อทราบพัฒนาการของตนเอง

1.5 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สามารถดำเนินการก่อนการเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียนว่าประสบความสำเร็จหรือบรรลุจุดประสงค์เพียงใด นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงเกณฑ์การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

อัจริยา วงศ์โสธร (2539 : 80) กล่าวถึงหลักการประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษว่า จะต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ คือ

1. การออกเสียงชัดเจน รวมทั้งความถูกต้องในการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูด และผู้พูดสามารถพูดอย่างได้มีประสิทธิภาพ

3. ศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสมและความหมายถูกต้อง

4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้อง

5. การพูดต้องมีใจความสำคัญที่จะสื่อความหมาย

6. การพูดมีรายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล

7. การสรุปประเด็นที่พูดสามารถสื่อความหมายได้

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม เช่น วิธีการสอดแทรกคำพูดของผู้อื่น การนำเข้าสู่การพูดของตนเองอย่างราบรื่นไม่ห้วน พูดภาษาที่สุภาพ มีการพูดขึ้นต้นและลงท้ายอย่างเหมาะสม

ละเอียด จุฑานันท์ (2543: 183-184) ได้อธิบายเกี่ยวกับการทดสอบทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1.1 การให้ตัวชี้แนะ ที่สามารถมองเห็นได้ ผู้เรียนพูดประโยคโดยมีรูปภาพเป็นสื่อ ผู้เรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน

1.2 การให้ตัวชี้แนะ ที่เป็นคำพูด คำแนะนำสำหรับการทดสอบอาจใช้ภาษาแม่ หรือ ภาษาที่เรียน หรือในบางครั้งอาจเป็นการเขียนก็ได้

2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบดังนี้

2.1 ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้คำสั่งเป็น ภาษาแม่

2.2 ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆ หัวข้อ เพราะ ผู้เรียน อาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้

2.3 ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน

2.4 การสนทนาและสัมภาษณ์ เป็นวิธีการทดสอบทักษะการพูดที่เหมาะสมนิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด แบบสอบสมรรถภาพทางการพูดจะเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษา ตามหน้าที่ หรือความสามารถในการสื่อสารได้ก็ต่อเมื่อแบบสอบนั้นให้โอกาสแก่ผู้เข้าสอบในการแสดง ความสามารถที่จะเรียบเรียงส่วนประกอบต่างๆของคำพูดให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม

1.6 ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544 : 242-243) ได้กำหนดระดับการประเมินการใช้ภาษา ดังนี้

ระดับ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา คือ ใช้ภาษาเหมือนเจ้าของภาษา มีความ ถูกต้อง และมีลีลาภาษา ใช้สำนวนได้เหมือนภาษาของตนเอง

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก คือ พูดได้ชัดเจนและมีเหตุผลด้วยลีลาและตัวชี้ที่ เหมาะสม มีความสามารถทัดเทียมกับบุคคลที่พูดได้สองภาษา

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี คือ สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ในสิ่งแวดล้อมที่ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ มีความไม่เข้าใจหรือข้อจำกัดทางภาษาเป็นครั้งคราว แต่ไม่เป็นอุปสรรคในการ สื่อสาร

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ คือ สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ แต่ยังขาดความ คล่องแคล่ว และความถูกต้อง บางครั้งเข้าใจผิด หรือมีข้อผิดพลาดทางภาษาที่สำคัญ

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้พอประมาณ คือ สามารถติดต่อสื่อสารทั่วไปได้ แต่มักใช้ ภาษาไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสม

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาได้น้อย คือ ขาดลีลา ความคล่องแคล่ว และความถูกต้อง

สื่อสารได้ยากลำบาก บางครั้งเข้าใจผิดเนื่องจากสำเนียง และไวยากรณ์ แต่ไม่ถึงกับล้มเลิกเสียกลาง ครั้น

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก คือ มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ดีกว่าระดับเริ่มเรียน แต่ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างต่อเนื่องได้

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย คือ ใช้ภาษาได้ต่ำกว่าระดับที่สื่อสารในชีวิตประจำวัน พูดได้เป็นคำๆ

ระดับ 1/0 ระดับไม่สามารถพูดให้เข้าใจได้

อีทตัน (Heaton. 1988: 98) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 6 ระดับ ดังนี้

1. ระดับใช้ภาษาไม่ได้ คือ พูดแล้วผู้ฟังไม่เข้าใจ หรือผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาได้เลย
2. ระดับใช้ภาษาได้เล็กน้อย คือ พูดเนื้อหาได้เพียงเล็กน้อยในหัวข้อง่ายๆ ที่ใช้สื่อสารทุกวัน ผู้พูดจะพูดตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาได้บางส่วน จับรายละเอียดไม่ค่อยได้
3. ระดับใช้ภาษาเกือบน่าพอใจ คือ สามารถพูดสนทนาโต้ตอบได้บ้าง แต่ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนายังไม่ค่อยต่อเนื่อง บางครั้งพูดซ้ำคำ วลี และประโยค
4. ระดับใช้ภาษาได้ค่อนข้างดี คือ ผู้พูดสามารถพูดคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่องได้ หยุดหรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว
5. ระดับใช้ภาษาได้ดี คือ ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนถูกต้อง มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว สามารถติดตามเรื่องที่พูดได้ ได้ตอบได้
6. ระดับใช้ภาษาได้ยอดเยี่ยม คือ ผู้พูดสามารถพูด อภิปราย ได้ตอบอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไป และขยายความเรื่องได้ มีการโต้ตอบด้วยท่าทางและน้ำเสียงที่เหมาะสม

ฮิลส์ดอน (Hilsdon. 1991: 190-191) ได้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลการพูดว่า ควรมีผู้ให้คะแนน 2 คน จากนั้นนำคะแนนมารวมกัน การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ

- ระดับ 5 (ดีเยี่ยม) หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่อง พูดผิดหลักไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย
- ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่องแม้ว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ก็ตาม
- ระดับ 3 (พอใช้) หมายถึง สามารถสนทนาได้ดีพอสมควร แต่มีความยุ่งยากในการพูดบ่อยครั้ง

ระดับ 2 (ผ่าน) หมายถึง สนทนาได้แต่ไม่คล่อง

ระดับ 1 (อ่อนมาก) หมายถึง ไม่สามารถสนทนาให้เข้าใจได้

ระดับ 0 (ใช้ไม่ได้) หมายถึง ไม่สามารถสื่อสารได้เลย

เวียร์ (Weir. 1993: 43-44) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 4 ส่วน โดยได้กำหนดรายละเอียดในการประเมินของแต่ละระดับ ไว้ดังนี้

1. ระดับความเหมาะสมของการใช้ภาษา

ระดับ 0 หมายความว่า ไม่สามารถพูดสื่อสารได้

ระดับ 1 หมายความว่า สามารถพูดสื่อสารได้ในวงจำกัดมาก ลักษณะการใช้คำพูดในทางสังคมยังไม่เหมาะสม

ระดับ 2 หมายความว่า มีความพยายามที่จะพูดได้ตอบ แต่มีความเข้าใจผิดเกิดขึ้นบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้ภาษาในทางสังคม

ระดับ 3 หมายความว่า ความผิดพลาดในการพูดสื่อสารมีน้อย ไม่เป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่เข้าใจเรื่องราวได้ สื่อสารได้ดี

2. ระดับความสามารถในการใช้คำศัพท์

ระดับ 0 หมายความว่า ใช้คำศัพท์ในการพูดได้เพียงพื้นฐานง่ายๆ เบื้องต้น

ระดับ 1 หมายความว่า ใช้คำศัพท์ได้ในวงจำกัด สามารถใช้คำศัพท์อยู่ในหัวข้อที่จำกัด ใช้คำไม่ค่อยถูกต้อง หรือใช้คำซ้ำๆ

ระดับ 2 หมายความว่า ใช้คำไม่ถูกต้องตรงประเด็น บางครั้งทำให้เกิดความเข้าใจผิด มีความลังเล และใช้คำอธิบายวกวน

ระดับ 3 หมายความว่า สามารถใช้คำศัพท์ในการสื่อสารได้มาก และถูกต้องไม่วกวน สามารถเข้าใจได้เป็นอย่างดี

3. ระดับความสามารถในการใช้ไวยากรณ์

ระดับ 0 หมายความว่า ไม่สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ระดับ 1 หมายความว่า สามารถพูดได้เป็นคำๆ ไม่เป็นประโยค เรียงประโยคไม่ถูกต้อง ใช้โครงสร้างประโยคสับสน

ระดับ 2 หมายความว่า ใช้ภาษาผิดหลักไวยากรณ์บ้าง มีการพัฒนารูปแบบ บการใช้ภาษามากขึ้น แต่บางครั้ง ไม่สามารถพูดเชื่อมโยงเหตุการณ์และใช้ประโยคให้สัมพันธ์กันได้

ระดับ 3 หมายความว่า ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ผิดพลาดน้อยมาก

4. ระดับความสามารถในการใช้ภาษาที่เข้าใจได้

ระดับ 0 ไม่สามารถพูดให้เข้าใจได้ เพราะไม่มีจังหวะในการพูด ไม่มีระดับเสียงสูงต่ำ และไม่มีการเน้นเสียงหนักเบาของคำ ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดความไม่เข้าใจในเรื่องที่จะพูด

ระดับ 1 หมายความว่า มีสำเนียงภาษาแม่เข้ามาแทรก กในขณะพูด ทำให้เข้าใจยาก บางครั้งต้องขอให้พูดซ้ำบ่อยๆ จึงจะเข้าใจ

ระดับ 2 หมายความว่า สามารถพูดให้เข้าใจได้บ้าง แต่มีการพูดผิดจังหวะ เน้นเสียงผิดที่ หรือใช้ระดับเสียงผิดบ้าง

ระดับ 3 หมายความว่า สามารถใช้ภาษาได้คล่อง สื่อความหมายให้เข้าใจได้

เป็นอย่างดี แม้ว่าจะมีสำเนียงผิดเพี้ยนบ้างไม่เหมือนเจ้าของภาษา แต่ไม่มีปัญหาในการสื่อสาร

5. ระดับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

ระดับ 0 หมายความว่า หยุดพูดนาน ๆ คำพูดไม่ได้ใจความหรือไม่พูด

ระดับ 1 หมายความว่า หยุดพูดบ่อย ๆ ตะกุกตะกัก แต่สามารถพูดซ้ำและพูดต่อเนื่องไปได้ในวลีสั้น ๆ

ระดับ 2 หมายความว่า พูดต่อเนื่องเป็นธรรมชาติในความยาวระดับหนึ่ง มีคำเชื่อมแต่มีการหยุดชะงักบ้าง บางครั้งลังเลหรือหยุดเว้นช่วงจังหวะการพูดในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม

ระดับ 3 หมายความว่า พูดได้อย่างต่อเนื่องเป็นธรรมชาติ ใช้คำเชื่อมเหมาะสมแทบไม่มีการลังเล หรือหยุดเว้นช่วงการพูด

6. ระดับความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องของเนื้อหา

ระดับ 0 หมายความว่า ได้ตอบด้วยภาษา หรือคำพูดที่ไม่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์

ระดับ 1 หมายความว่า ได้ตอบด้วยภาษา หรือคำพูดที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องในวงจำกัด

ระดับ 2 หมายความว่า ได้ตอบได้สัมพันธ์กับจุดประสงค์ แต่ยังมีช่องว่าง หรือความซ้ำซ้อน

ระดับ 3 หมายความว่า ได้ตอบได้สัมพันธ์กับจุดประสงค์ทุกประการ

ริชาร์ดส์ (Richards . 1998 : 6) กล่าวว่า การแบ่งระดับความสามารถในการพูดประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพ (Personality) การนำเสนอ (Presentation) ลีลาท่าทางทั่วไป
2. เสียงที่ได้ยิน (Audibility) ความสามารถในการเปล่งเสียงสูง ต่ำ
3. ความเร็ว (Speed) และความชัดเจน (Clarity) ของเสียง การใช้คำศัพท์ (Diction)

สรุปได้ว่า การประเมินระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สามารถวัดได้จากพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ของผู้พูด ได้แก่ ความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ไวยากรณ์และคำศัพท์ ความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของการใช้ภาษา ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นเพื่อคเหมาะสมกับจุดประสงค์และกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดในภาคผนวก ข

2. เอกสารเกี่ยวกับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

2.1 ความหมายของบทบาทสมมติ

เซฟเทล และ เซฟเทล (Shaftel and Shaftel.1967:83-84) ได้ให้ความหมายของบทบาทสมมติว่า หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้สถานการณ์ในชีวิตจริง และเป็นแนวทางที่จะช่วยให้บุคคลดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การแสดงบทบาทสมมติจะแฝงไว้ด้วยมวลประสบการณ์และ

กลวิธีแก้ปัญหาหลายๆ ด้าน

เมนทส์ (Ments.1983:16) กล่าวว่า บทบาทสมมติคือการให้ผู้เรียนจินตนาการว่าตนเป็นบุคคลในสถานการณ์สมมติ จากนั้นให้ผู้เรียนแสดงบทบาทที่คิดว่าบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์นั้นรู้สึก
 สนั่น มีชันหมาก (2538 : 280) กล่าวว่า บทบาทสมมติเป็นการแสดงออกของผู้เรียนตามเนื้อหาของสถานการณ์ เรียนโดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า เพื่อให้ผู้เรียนสัมผัส กับสิ่งที่เรียนรู้ใกล้เคียงความเป็นจริง ขณะแสดงมีการปรับปรุงแก้ไขให้สมจริงมากที่สุด และมีความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ประสานงานกับกลุ่มแสดงของตนได้เป็นอย่างดี

สุวิทย์ มูลคำ (2545 : 53) กล่าวถึงความหมายของบทบาทสมมติไว้ว่า เป็นการสร้างหัวข้อเรื่องหรือสถานการณ์ขึ้นมาให้คล้ายกับสภาพความเป็นจริงแล้วแสดงตามบทบาทนั้น ตามความรู้สึคนึกคิดและประสบการณ์ที่ผู้แสดงคิดว่าควรจะเป็น ภายหลังการแสดงจะต้องมีการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงออกทั้งด้านความรู้และพฤติกรรมของผู้แสดงเพื่อการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

จากความหมายของบทบาทสมมติที่กล่าวมา สรุปได้ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมการพูดที่ครูเป็นผู้กำหนดให้นักเรียนแสดงตามสถานการณ์และบทบาทซึ่งใกล้เคียงกับความจริง โดยนักเรียนแสดงบทบาท ความรู้สึก เจตคติที่มีต่อบทบาทนั้น เป็นการนำประสบการณ์การเรียนรู้มาใช้ในการฝึกทักษะ ซึ่งต้องใช้กระบวนการคิด การปฏิบัติ การเผชิญสถานการณ์ซึ่งเป็นการประยุกต์ความรู้ของนักเรียน

2.3 รูปแบบการใช้บทบาทสมมติ

สมศิริ ปลื้มจิตต์ (2534 : 32) กล่าวว่า การใช้บทบาทสมมติมี 2 แบบ คือ

1. การใช้บทบาทสมมติที่เตรียมไว้ล่วงหน้า (Preplanned or Structure role playing) การใช้บทบาทสมมติแบบนี้มีรากฐานมาจากความคิดที่ว่า การเรียนรู้จากประสบการณ์เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อผู้เรียนมากที่สุด ผู้เรียนเรียนรู้โดยการทดลองฝึกหัดและลองผิดลองถูก ผู้เรียนสามารถสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นและเลียนแบบหรือรู้โดยการมีปฏิริยาโต้ตอบพฤติกรรมของผู้เสนอบทบาท ผู้เรียนจะทำหน้าที่ดีและความตั้งใจอย่างพิถีพิถะระหี สมาชิกในกลุ่มจะเกิดความคิดรวบยอดในหลักการเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ เป็นโอกาสที่สมาชิกจะเพิ่มความรู้สึกเกี่ยวกับการรับรู้ การมองเห็น และการแก้ปัญหา

2. การใช้บทบาทสมมติแบบอัตโนมัติ (Spontaneous role playing) รูปแบบการใช้บทบาทสมมตินี้คล้ายๆ กับแบบแรก คือ สมาชิกกลุ่มเรียนรู้ด้วยการสังเกตเลียนแบบและการวิจารณ์หรือติชม แต่ข้อมูลระหว่างทฤษฎีนี้ต่างกับทฤษฎีแรกคือ กระบวนวิเคราะห์ในสถานการณ์การเรียนรู้ ในแบบนี้ผู้เรียนจะได้รับการส่งเสริมให้คิดหารูปแบบพฤติกรรมของเขาเองมาทดลอง และค้นคว้าหาแบบของพฤติกรรมใหม่ๆ การใช้บทบาทสมมติแบบนี้มักใช้ปนกับแบบแรก ซึ่งขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายของกลุ่ม

กล่าวโดยสรุป การใช้บทบาทสมมติทั้ง 2 แบบ คือ บทบาทสมมติที่ครูได้เตรียม บทบาทไว้ล่วงหน้า และบทบาทสมมติที่ไม่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้า ทั้ง 2 แบบมีจุดที่ต่างกัน กล่าวคือ การใช้บทบาทสมมติที่เตรียมไว้ล่วงหน้าเน้นความพร้อมของผู้แสดงที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในแต่ละบท รวมถึงการจัดฉากให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องหรือสถานการณ์นั้นๆ ส่วนรูปแบบการใช้บทบาทสมมติที่ไม่มีการเตรียมไว้ล่วงหน้าเน้นเน้นไหวพริบ เซอร์วิญญา ความคิดสร้างสรรค์อย่างฉับไวของผู้แสดง

2.4 ประโยชน์ของการใช้บทบาทสมมติ

เมนส์ (Ments. 1983 : 25) กล่าวว่า การใช้บทบาทสมมติมีประโยชน์ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนแสดงออกซึ่งความรู้สึกที่ซ่อนอยู่
2. ช่วยให้นักเรียนได้อธิบายถึงหัวข้อสนทนาและปัญหาส่วนตัว
3. ช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจตนเอง
4. นักเรียนได้ฝึกพฤติกรรมหลากหลายรูปแบบ
5. แสดงปัญหาสังคมโดยทั่วไป และปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มทั้งแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ
6. ให้โอกาสแก่นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และให้ความสำคัญต่อการสนองตอบทางอารมณ์ในการแสดง และทางภาษาท่าทาง

ญาดาพนิต พิณกิล (2539 : 266-257) กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมบทบาทสมมติ

ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนได้เรียนรู้การประพจน์ และปฏิบัติตนในสังคมได้เหมาะสม
2. ผู้เรียนได้รู้พัฒนาการฝึกปฏิบัติ คือ รู้สึก คิด และกระทำอย่างมีระบบ
3. ผู้เรียนได้ผ่อนคลายความตึงเครียด
4. ผู้เรียนได้ฝึกการแก้ปัญหาและรู้จักตัดสินใจ
5. ผู้เรียนได้ฝึกความกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในการปรับตัว และมีความเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด
6. ผู้เรียนได้ร่วมกันพัฒนาความสามัคคีโดยการทำงานเป็นกลุ่มร่วมกับผู้อื่น
7. ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการรับรู้ความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเองและผู้อื่น ทำให้มองโลกกว้างขึ้น
8. ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่นว่ามีความแตกต่างจากตัวเอง และสามารถยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น
9. ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงออกหลายบทบาท

10. ผู้เรียนมีโอกาสสำรวจค่านิยมของตนเองและผู้อื่นซึ่งสามารถทำให้รู้จักตัดสินใจเลือกค่านิยมของตนเองได้อย่างมีเหตุผล
11. ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคลมากขึ้น
12. ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น

จากประโยชน์ของการใช้บทบาทสมมติที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่าบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกและเตรียมการใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ที่หลากหลาย ทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ในการปฏิบัติตนในสังคม ฝึกการแก้ปัญหา และช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการตัดสินใจอีกทั้งเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น ตลอดจนสามารถปฏิบัติตนต่อผู้อื่นได้อย่างเหมาะสมทำให้เกิดความเข้าใจอันดีและเกิดความสามัคคี

2.5 หลักการและขั้นตอนการนำบทบาทสมมติไปใช้ในการเรียนการสอน

2.5.1 หลักการนำบทบาทสมมติไปใช้

การนำบทบาทสมมติไปใช้ในห้องเรียนนั้น วิมลรัตน์ ชัยสิทธิ์ (2522 : 27 - 29) ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1. การแสดงบทบาทสมมติควรให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ไม่ควรใช้เพื่อการบันเทิงเพียงอย่างเดียว
2. ในการแสดงบทบาทสมมติไม่ควรกำหนดเวลาตายตัวลงไป
3. เรื่องที่นำมาใช้ไม่ควรเป็นเรื่องที่ยากเกินไป ควรเป็นเรื่องที่กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากอภิปรายเมื่อแสดงจบแล้ว
4. การแสดงบทบาทสมมติจะได้ผลเต็มที่เมื่อนำมาใช้ติดต่อกันพอสมควร ไม่ใช่เป็นการค้นการเรียนเพียงครั้ง 2 ครั้ง เพียงแก้ปัญหาความเบื่อหน่ายของผู้เรียนเท่านั้น
5. ควรใช้การแสดงบทบาทสมมติเมื่อต้องการให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และฝึกทักษะในการปฏิบัติในเรื่องความสัมพันธ์ของมนุษย์

2.5.2 ขั้นตอนการนำการแสดงบทบาทสมมติไปใช้

เมนส์ (Ments.1986 : 16) ได้เสนอแนะขั้นตอนเสนอการนำบทบาทสมมติไปใช้ไว้ 7 ขั้นตอน

1. ตั้งจุดประสงค์และพิจารณาวิธีการใช้กิจกรรมในการสอน
2. พิจารณาข้อจำกัดภายนอก
3. รวบรวมปัจจัยสำคัญแห่งปัญหา
4. เลือกแบบ หรือ เขียนบทบาทโดยสรุป
5. ดำเนินกิจกรรม
6. อภิปราย
7. ติดตามผล

2.5.3 รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

เซฟเทล และ เซฟเทล (ทีศนา แซมมณี. 2546 : 32-34 อ้างอิงจาก Shaftel and Shaftel. 1967 : 67-71) ได้เสนอรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติไว้ 9 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 นำเสนอสถานการณ์ปัญหาและบทบาทสมมติ ผู้สอนนำเสนอสถานการณ์ ปัญหา และบทบาทสมมติ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริงและมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 เลือกผู้แสดง ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันเลือกผู้แสดง หรือให้ผู้เรียนอาสาสมัครก็ได้ แล้วแต่ความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์และการวินิจฉัยของผู้สอน

ขั้นที่ 3 จัดฉาก การจัดฉากนั้นจัดได้ตามความพร้อมและสภาพการณ์ที่เป็นอยู่

ขั้นที่ 4 เตรียมผู้สังเกตการณ์ ก่อนการแสดงผู้สอนจะต้องเตรียมผู้ชมว่า ควรสังเกตอะไร และปฏิบัติตัวอย่างไร เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

ขั้นที่ 5 แสดง ผู้แสดงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราวหรือเหตุการณ์ ผู้แสดงจะต้องแสดงออกตามบทบาทที่ตนได้รับให้ดีที่สุด

ขั้นที่ 6 อภิปรายและประเมินผล การอภิปรายผลส่วนใหญ่จะแบ่งเป็นกลุ่มย่อย จะเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ การแสดงออกของผู้แสดง และควรเปิดโอกาสให้ผู้แสดงได้แสดงความคิดเห็นด้วย

ขั้นที่ 7 แสดงเพิ่มเติม ควรมีการแสดงเพิ่มเติม หากผู้เรียนเสนอแนะทางออกอื่น นอกเหนือจากที่ได้แสดงไปแล้ว

ขั้นที่ 8 อภิปรายและประเมินผลอีกครั้ง หลังจากการแสดงเพิ่มเติม กลุ่มควรอภิปราย และประเมินผลเกี่ยวกับการแสดงครั้งใหม่ด้วย

ขั้นที่ 9 แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปการเรียนรู้ แต่ละกลุ่มสรุปผลการอภิปรายของกลุ่มตน และหาข้อสรุปรวม หรือการเรียนรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมและพฤติกรรมของบุคคล

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทสมมติในประเทศ

อุไรวรรณ อินทยรัตน์ (2540) ทำวิจัยเรื่อง “ผลของการสอนวิธีบทบาทสมมติ และกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรม ของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษา” ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดภูเก็ต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบวัดพฤติกรรม แผนการจัดกิจกรรมด้วยบทบาทสมมติ ผลการทดลองพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วย การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ และการสอนตามปกติ มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ความเสียสละ และความสามัคคี หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วย การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ความเสียสละ และความสามัคคี สูงกว่าการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

สุกัญญา ศิลประสาท (2544) ทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ” กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเสวตรอุปถัมภ์ ปีการศึกษา 2544 จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการสอน แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเอง และแบบสังเกตพฤติกรรม ทำการทดลองเป็นเวลา 16 คาบ ๆ ละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่า ก่อนการทดลอง

สุพา แสงพรหม (2545) ทำวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมติ และการใช้กรณีตัวอย่างที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดจันทราสโมส เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร” กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดจันทราสโมส เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบทดสอบความฉลาดทางอารมณ์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ

ปัญญาพร อะโนดาษ (2547) ทำวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมติและการใช้กรณีตัวอย่างที่มีต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสุนทรพิชิตาราม อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายก” เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการทดลอง ABA Design ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทสมมติต่างประเทศ

อัล ซาดัส และ อะฟีฟี (Al- Saadat, and Afifi. 1997) ทำวิจัยเรื่อง “การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับนักเรียนชาวซาอุดีอาระเบียที่กลัวการสื่อสารกับบิดา” เนื่องจากประเทศในซาอุดีอาระเบีย บิดาจะเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในบ้าน ภรรยาและลูกต้องปฏิบัติตามคำสั่งของบิดา และผู้มีอายุน้อยกว่าจะมีอำนาจเหนือผู้ที่อายุน้อยกว่า ซึ่งนักเรียนจะถูกจำกัด การแสดงความคิดเห็น ทำให้นักเรียนไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เก็บกด ทำให้การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่เป็นผลที่น่าพอใจ และทักษะการสื่อสารของนักเรียนก็ยังไม่ได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น อัล ซาดัส พยายามใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับนักเรียนกลุ่มดังกล่าว ผลจากการวิจัยพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนเกิดความต้องการในการสื่อสาร กระตุ้นความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในเหตุที่ไม่มีเตรียมตัวล่วงหน้า และนักเรียนมีความมั่นใจในตนเองในการเรียนวิชาอื่นๆ เพิ่มขึ้น นอกจากนี้กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยสร้างความมั่นใจให้กับ

นักเรียนในสถานการณ์จริงในอนาคต เมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนคุ้นเคยกับการคิดแก้ปัญหาด้วยตนเองด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติแล้ว

โรบินสัน (Robinson. 2000) ทำวิจัยเรื่อง “การหาประสิทธิภาพของสภาพแวดล้อมที่ใช้บทบาทสมมติในการเตรียมกิจกรรมสำหรับการเขียนเนื้อเรื่อง” โรบินสันใช้บทบาทสมมติในห้องเรียนเพื่อเตรียมความพร้อมในการเขียนเนื้อเรื่อง โดยให้นักเรียน 2 คนแสดงบทบาทสมมติผ่านการเล่นเกมทางคอมพิวเตอร์ นอกจากนักเรียนจะได้รับความสนุกสนานแล้ว นักเรียนยังเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกของตัวละครทางคอมพิวเตอร์ด้วย เสมือนตัวเองเป็นตัวละครนั้นจริง ๆ เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนจะเขียนเนื้อเรื่อง เพราะนักเรียนจะมีจินตนาการในการเขียนอย่างมีความสุข มีความคิดสร้างสรรค์ มีอิสระในการเขียนอย่างต่อเนื่อง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศนี้สรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติจะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียน นักเรียนได้แสดงออกทางการพูดในสถานการณ์ต่างๆ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมบทบาทสมมติไปทดลองใช้กับนักเรียน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. ระยะเวลาในการทดลอง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐาน จำนวนประมาณ 70 คน 3 ห้องเรียน ของโรงเรียนวชิรธรรมโศภิต อำเภอบ้านแหลม จังหวัด เพชรบุรี ปีการศึกษา 2550 ซึ่งในแต่ละห้องจัดนักเรียนแบบความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนโรงเรียนวชิรธรรมโศภิตชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ทักษะฟัง - พูด จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 20 คน

ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ ๆ ละ 4 คาบ ๆ ละ 60 นาที รวมเวลา 16 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อน การทดลองและหลัง การทดลอง
3. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

1. แผนการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (ภาคผนวก

ก หน้า 51)

1.1 ขั้นตอนในการสร้างแผนการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีดังนี้

1.1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร จุดมุ่งหมายและเนื้อหาที่กำหนดในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ศึกษากิจกรรมและการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือ The Practice of English Language Teaching ของ ฮาร์เมอร์ (Harmer. 2000 : 92-152) Understanding & Developing Language Tests ของ เวียร์ (Weir. 1990 : 74-80) The Functional-Notional Approach : From Theory to Practice ของ ฟินอิกเซียโรและบรัมฟิต (Finochiaro , & Brumfit. 1986 : 141)

1.1.2 ศึกษาทฤษฎีและหลักการการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ (Role-play) ของ เมนทส์ (Ments, Van Morry. 1983; 1986) รวมทั้งจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.3 คัดเลือกบทสนทนาจากแบบเรียนที่ใช้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งผู้เรียนสามารถพบเห็นบทสนทนาเหล่านี้ได้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งมีระดับความยากง่ายของคำศัพท์สำนวนและโครงสร้างภาษาที่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เช่น การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) การพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people) การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) การพูดนัดหมาย (Making an appointment) การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) การพูดต่อรองราคา (Bargaining the price) การพูดเพื่อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)

1.1.4 สร้างแผนการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 8 แผน ดังรายละเอียดของเนื้อหาต่อไปนี้

แผนที่	เนื้อหา	โครงสร้างทางภาษา
1	บทสนทนาเรื่องการบอกทิศทาง (Giving directions)	- Where is the hospital? - It is on Petchkasem Road. - How can I go to the hospital? - Turn left/right , go straight , next to , the opposite side of , on the corner , on the left/right side of , walk past.
2	การให้ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของบุคคล (Describing people)	- What does he/she look like? - He/She is thin, fat, short. - He/She has long hair, big nose. - He/She is wearing glasses, suit.
3	การพูดขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice)	- What should I do? - You should take a rest / You should not go out. - Why don't you go to bed? - How about this film? - You had better take a rest / You had better not go out.
4	การพุดนัดหมาย (Making an appointment)	- Are you free on at? - I'm sorry I can't make it. - Is it possible to meet you on..... at.....? - OK. See you then.
5	การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions)	Asking for Opinions - What do you think about this soup? - What's your opinion about this soup? Giving Opinions - I think we should - I don't think we should.....

แผนที่	เนื้อหา	โครงสร้างทางภาษา
6	การพูดต่อรองราคา (Bargaining the price)	- How much is it? / How much does it cost? - It's ฿500. - I can't afford it. - Should / Can it be ฿450?
7	การพูดเพื่อเชิญเชิญ (Inviting)	- Would you like to go shopping? - Yes, I'd love to. - I'm sorry I can't. I have to
8	การพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)	- What else can you do? - I'll have a picnic.

1.2 วิธีการหาคุณภาพแผนการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติ มีดังนี้

1.2.1 นำแผนการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา ความเหมาะสมของเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผล เพื่อนำแผนการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและให้บรรลุตามเป้าหมาย

1.2.2 นำแผนการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนวชิรธรรมโสภิต ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ทักษะ ฟัง - พูด

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อน การทดลองและหลัง การทดลอง(ภาคผนวก ข หน้า 57)

2.1 ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีดังนี้

2.1.1 ศึกษาแนวการสร้างข้อสอบจากหนังสือการทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (อัจจรา วงศ์โสธร. 2544) และการพัฒนาข้อทดสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน (อัจจรา วงศ์โสธร. 2543) เพื่อนำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการสร้างแบบทดสอบ และดัดแปลงจาก Foreign Service Institute (FSI. 1979) First Certificate in English (FCE. 1987) และ J.L.D. Clark (Clark. 1972)

2.1.2 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร เนื้อหา และจุดมุ่งหมายที่กำหนดในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รวมทั้งจุดประสงค์ของเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เพื่อนำไปใช้ในการสร้างแบบทดสอบ

2.1.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อน การทดลอง 1 ชุด และหลังการทดลองอีก 1 ชุดซึ่งเป็นข้อสอบคู่ขนาน โดยแบบทดสอบแต่ละชุดกำหนดให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 4 สถานการณ์ (8 บทบาทสมมติ) แต่ละสถานการณ์ประกอบด้วย 2 บทบาทสมมติที่แตกต่างกัน ให้นักเรียนเลือกเพียง 3 สถานการณ์ ด้วยวิธีการจับฉลาก โดยกำหนดให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติกับเพื่อนและสลับบทบาทกัน นักเรียนคู่ไหนที่ทำแบบทดสอบแล้วครูผู้ช่วยซึ่งผู้วิจัยขอความร่วมมือให้มาช่วยจะแยกนักเรียนที่ทำแบบทดสอบแล้วออกมาเพื่อไม่ให้มาพบกัน เพื่อป้องกันการสอบถามซึ่งจะทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำแบบทดสอบ แบบทดสอบแต่ละชุดประกอบด้วย การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) การพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people) การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) การพูดนัดหมาย (Making an appointment) การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) การพูดต่อรองราคา (Bargaining the price) การพูดเพื่อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices) แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เพื่อวัดความสามารถทางการพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามบทบาทที่กำหนด

2.1.4 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดซึ่งดัดแปลงจากเกณฑ์ของ Foreign Service Institute (FSI. 1979) First Certificate in English (FCE. 1987) และ J.L.D. Clark (Clark. 1972) โดยแบ่งความสามารถออกเป็น 5 ระดับ คือ อ่อนถึงดีมาก ทั้งนี้จะให้นักคะแนนตั้งแต่ 1 – 10 คะแนน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ระดับ	คะแนน	รายละเอียดเกณฑ์การให้คะแนน
ดีมาก	9-10	พูดคล่องได้ทุกเรื่อง ถึงแม้ยังไม่ราบรื่นในการพูด พูดและออกเสียงถูกต้องเข้าใจได้ทั้งหมด ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ถูกต้อง
ดี	7-8	พูดช้าไม่คล่องในบางครั้ง ต้องพูดซ้ำใหม่ พูดและออกเสียงผิดน้อยมาก ผู้ฟังเข้าใจได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ผิดน้อยมาก
พอใช้	5-6	พูดช้าและไม่คล่องบ่อยครั้ง บางประโยคพูดได้ไม่จบ พูดและออกเสียงผิดในบางครั้ง แต่สื่อให้ผู้ฟังพอเข้าใจได้ ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ผิดในบางครั้ง
เกือบพอใช้	3-4	พูดช้ามากและตะกุกตะกัก พูดและออกเสียงผิดบ่อยครั้ง สื่อให้ผู้ฟังพอเข้าใจได้เล็กน้อย ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง
อ่อน	1-2	พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อ จนพูดคุยกันไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด พูดและออกเสียงผิดมาก ไม่สามารถสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้เลย ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ผิดมาก

2.1.5 การกำหนดการให้คะแนน คือ มีผู้ให้คะแนน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษอีกท่านที่มีประสบการณ์ในการสอนใกล้เคียงกับผู้วิจัย ซึ่งมีความเข้าใจแบบทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนน และวิธีการให้คะแนนที่ตรงกัน ในการทดสอบมีการใช้แบบบันทึกเสียงบันทึกคำตอบ ของนักเรียนแต่ละคนไว้ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาการให้คะแนน ในกรณีที่ผู้ประเมินทั้งสองคนให้ คะแนนต่างกันมาก จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากผู้ประเมินทั้ง 2 คนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย

2.2 วิธีการหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีดังนี้

2.2.1 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเกณฑ์ การให้คะแนนที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรง สำหรับแบบทดสอบจะเป็นการพิจารณาความสอดคล้องของสถานการณ์ที่กำหนดให้กับเนื้อหาและ จุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

- 1 บทบาทสมมติมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 ไม่แน่ใจว่าบทบาทสมมตินั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 บทบาทสมมติไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
- จากนั้นจึงคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5

ซึ่งแสดงว่า บทบาทสมมติมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2536 : 248-249)

3. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง (ภาคผนวก ข หน้า 80)

การสร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบประเมินตนเองในการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือ “แนวการสร้างข้อสอบทางภาษา” ของ อัจฉรา วงษ์โสธร (2538: 44-45)

3.2 ศึกษาวิธีสร้างเครื่องมือจากหลักการสร้างและวิเคราะห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2530 : 79-80) แล้วสร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาพัฒนาการในทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยนักเรียนเป็นผู้ ประเมินการพูดภาษาอังกฤษของตนเองระหว่างการทดลอง จำนวน 4 ครั้ง หลังการทำกิจกรรมบทบาทสมมติตามแผนการสอนที่ 2,4,6 และ 8 ซึ่งกำหนดพฤติกรรมที่ประเมินรวม 10 ข้อ โดยลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของ ไคเคิร์ท (Likert's Scale) โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งมีแผนการทดลอง ดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T1	X	T2

T1 หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

T2 หมายถึง การสอบหลังการทดลอง (Post-test)

E หมายถึง กลุ่มทดลอง

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมบทบาทสมมติ

1. ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อน การทดลองด้วย การใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง โดยให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 4 สัปดาห์ รวม 16 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง

3. ระหว่างการทดลอง นักเรียนเป็นผู้ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเองเป็นระยะรวม 4 ครั้ง เพื่อศึกษาพัฒนาการในทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

4. ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลอง ด้วยการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลอง ซึ่งเป็นคนละชุดแต่มีลักษณะคู่ขนานกับแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง

5. เก็บรวบรวมข้อมูล และนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์

6. สรุปและอภิปรายผล

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลมีวิธีดำเนินการ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลัง การทดลองของนักเรียน โดยนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลัง การทดลอง จากผู้ประเมิน 2 คน มาหาค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนน โดยใช้ t-test แบบ dependent samples เพื่อหาค่านัยสำคัญทางสถิติ

2. นำผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) แล้วแปลค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (กาญจนา วัฒมาญ. 2544 : 99 อ้างอิงจาก John W. Best. 1981 : 147)

ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูดน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูดน้อย
ค่าเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูดปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูดมาก
ค่าเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูดมากที่สุด

3. นำข้อมูลที่ได้มาสรุป หาค่าร้อยละและเขียนรายงานเป็นความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง และของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อน การทดลองและหลังการทดลอง
 2. ค่า t-test แบบ dependent samples วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อน การทดลองและหลังการทดลอง
 3. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
- การคำนวณหาค่าสถิติดังกล่าวข้างต้นใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้กิจกรรม บทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 60 นาที รวมเวลา 16 คาบ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง
ΣX	หมายถึง	ผลรวมคะแนนของนักเรียนที่ให้โดยผู้ประเมินคนที่ 1
ΣY	หมายถึง	ผลรวมคะแนนของนักเรียนที่ให้โดยผู้ประเมินคนที่ 2
S.D.	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติในการแจกแจง
D	หมายถึง	คะแนนผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง

ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเรียนก่อนและหลังการทดลอง ดังนี้

นำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง จากผู้ประเมิน 2 คน มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง ด้วยค่าสถิติ t-test แบบ dependent samples

2. นำผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง ด้วยการนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมทั้งหมดมาวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

นำผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) แล้วแปลค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (กาญจนา วัฒายุ. 2544: 99 ; อ้างอิงจาก John W. Best.(1981: 147))

ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูดน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูดน้อย
ค่าเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูดปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูดมาก
ค่าเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูดมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏผลดังนี้

1.1 จากการศึกษาคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง จากผู้ประเมิน 2 คน มาหาค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง ด้วยค่าสถิติ t-test แบบ dependent samples เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านความสามารถของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ดังปรากฏใน ตาราง 1

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

ผลการทดลอง	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	4.20	0.92	7.40	1.01	7.67

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อเปิดตารางค่า t ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และหาค่าความเป็นอิสระ (Degree of freedom) = $n - 1$ ในที่นี้ $n - 1 = 19$ ค่า t มีค่า 2.86 จากตาราง 1 ค่า t คำนวณ = 7.67 ซึ่งมีค่าสูงกว่าค่า t ที่ดูจากตาราง แสดงว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองอยู่ที่ 4.20 และ 7.40 ตามลำดับ แสดงว่า การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

1.2 จากการนำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองจากผู้ประเมิน 2 คน มาหาค่าเฉลี่ย ปรากฏผลดังแสดงใน ตาราง 2

ตาราง 2 ผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง โดยผู้ประเมิน 2 คน

นักเรียน คนที่	คะแนนก่อนการ			คะแนนหลังการ			ค่าความ แตกต่าง (เพิ่มขึ้น/ ลดลง)
	ทดลอง		ค่าเฉลี่ย	ทดลอง		ค่าเฉลี่ย	
	(10 คะแนน)			(10 คะแนน)			
	ผู้ประเมินคนที่			ผู้ประเมินคนที่			
	1	2		1	2		
1	5	6	5.5	9	9	9	เพิ่ม 3.5
2	6	6	6	8	9	8.5	เพิ่ม 2.5
3	3	4	3.5	6	6	6	เพิ่ม 2.5
4	3	3	3	8	7	7.5	เพิ่ม 4.5
5	4	4	4	8	8	8	เพิ่ม 4
6	4	4	4	8	7	7.5	เพิ่ม 3.5
7	3	4	3.5	8	8	8	เพิ่ม 4.5
8	3	4	3.5	7	6	6.5	เพิ่ม 3
9	4	3	3.5	8	7	7.5	เพิ่ม 4
10	6	5	5.5	8	8	8	เพิ่ม 2.5
11	3	4	3.5	7	7	7	เพิ่ม 3.5
12	3	4	3.5	8	9	8.5	เพิ่ม 5
13	5	6	5.5	9	9	9	เพิ่ม 3.5
14	4	4	4	7	7	7	เพิ่ม 3
15	3	4	3.5	6	7	6.5	เพิ่ม 3
16	4	4	4	6	6	6	เพิ่ม 2
17	6	5	5.5	7	8	7.5	เพิ่ม 2
18	5	5	5	8	8	8	เพิ่ม 3
19	3	4	3.5	7	6	6.5	เพิ่ม 3
20	4	4	4	6	5	5.5	เพิ่ม 1.5
$\bar{x}$	4.15	4.35	4.20	7.45	7.35	7.40	เพิ่ม 3.20

จากตาราง 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยคะแนนก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย 4.20 และ คะแนนหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 7.40 คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 3.20

2. ผลการประเมินความสามารถด้านการพูดระหว่างการทดลอง

2.1 ความสามารถด้านการพูดที่นักเรียนประเมินตนเอง หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมบทบาทสมมติจำนวน 4 ครั้ง ปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการประเมินความสามารถด้านการพูดที่นักเรียนประเมินตนเอง

ลำดับที่ ของนักเรียน	คะแนนเฉลี่ยของการประเมินตนเองครั้งที่			
	1	2	3	4
1	3.1	3.3	3.7	4.1
2	3.1	3.2	3.7	3.8
3	2.5	2.8	3.0	3.8
4	2.9	3.0	3.5	3.6
5	3.3	3.5	3.7	4.5
6	2.8	3.0	3.4	3.9
7	2.5	2.8	3.1	3.4
8	2.9	3.0	3.3	4.3
9	2.9	3.0	3.7	3.9
10	3.1	3.3	3.7	4.8
11	2.7	3.0	3.2	3.8
12	3.5	3.7	4.4	4.5
13	2.7	2.8	3.5	4.0
14	2.2	2.3	2.8	3.3
15	2.3	2.5	3.0	3.6
16	2.5	2.6	3.1	3.6
17	3.3	3.5	3.7	3.8
18	3.2	3.5	3.7	4.1
19	2.8	3.0	3.5	4.6
20	2.3	2.5	2.9	3.7
	56.60	60.30	71.20	79.10
	2.83	3.01	3.56	3.95
ระดับ ความสามารถ	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า การประเมินความสามารถด้านการพูดที่นักเรียนประเมินตนเอง จากกิจกรรมบทบาทสมมติครั้งที่ 1-4 เพิ่มขึ้นโดยลำดับ คือ ในกิจกรรมบทบาทสมมติครั้งที่ 1-2 ความสามารถในการพูดของนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ 2.83 และ 3.01 ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมบทบาทสมมติครั้งที่ 3 – 4 ความสามารถในการพูดของนักเรียน อยู่ในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ 3.56 และ 3.95 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาแต่ละรายการของการประเมินตนเองของนักเรียนทั้ง 4 ครั้ง ปรากฏผลดังตาราง 4

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยผลการประเมินตนเองของนักเรียน

รายละเอียดพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย ครั้งที่ 1	ค่าเฉลี่ย ครั้งที่ 2	ค่าเฉลี่ย ครั้งที่ 3	ค่าเฉลี่ย ครั้งที่ 4
1. ข้าพเจ้าสามารถพูดครอบคลุมเนื้อหาหรือหัวข้อที่กำหนดได้ทั้งหมด	2.80	2.75	3.50	3.70
2. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน	2.65	3.05	4.05	4.20
3. ข้าพเจ้าใช้กริยาท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อช่วยให้เพื่อนเข้าใจสิ่งที่ต้องการสื่อได้	2.90	3.15	3.70	3.50
4. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการพูดภาษาอังกฤษ	2.85	2.75	3.40	4.20
5. ข้าพเจ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ตามเวลาที่กำหนด	2.40	2.90	3.75	4.55
6. ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้	3.40	3.15	3.15	4.00
7. ข้าพเจ้าพยายามแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนเองตลอดเวลา	2.60	3.00	3.35	3.60
8. ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในการสนทนา	2.65	3.35	3.55	3.80
9. ข้าพเจ้าเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในการสนทนาได้	3.00	2.90	3.60	3.95
10. ข้าพเจ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ชัดเจน และออกเสียงสูง-ต่ำ เสียงหนัก-เบาได้ถูกต้อง	3.05	3.15	3.55	4.05
คะแนนเฉลี่ย	2.83	3.01	3.56	3.95
ระดับความสามารถ	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก	มาก

จากตาราง 4 สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่นักเรียนมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้อ 5. ข้าพเจ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ตามเวลาที่กำหนด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 ส่วนพฤติกรรมที่นักเรียนมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 3. ข้าพเจ้าใช้กริยาท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อช่วยให้เพื่อนเข้าใจสิ่งที่ต้องการสื่อได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 พฤติกรรมที่เป็นข้อสังเกตระหว่างการทดลอง คือ มีค่าเฉลี่ยลดลงในการประเมินตนเองครั้งที่ 2 คือ ข้อที่ 1. ข้าพเจ้าสามารถพูดครอบคลุมเนื้อหาหรือหัวข้อที่กำหนดได้ทั้งหมด มีค่าเฉลี่ยลดลงจาก 2.80 เป็น 2.75 ข้อที่ 4. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยลดลงจาก 2.85 เป็น

- 2.75 ข้อที่ 6. ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ มีค่าเฉลี่ยลดลงจาก 3.40 เป็น 3.15
- ข้อที่ 9. ข้าพเจ้าเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในการสนทนาได้ มีค่าเฉลี่ยลดลงจาก 3.00 เป็น 2.90

ผลการแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้วิจัย หลังเสร็จสิ้นการพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแต่ละครั้งของนักเรียนจำนวน 20 คน ปรากฏว่า การพูดที่ 1 – 2 นักเรียนทุกคนต้องปรับปรุงการใช้ศัพท์ จำนวน โครงสร้างทางไวยากรณ์ และความคล่องในการพูด การพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติครั้งที่ 3 – 4 นักเรียนสามารถพูดบทสนทนาได้ดีขึ้น แต่ยังคงปรับปรุงการใช้ศัพท์ จำนวนโครงสร้างทางไวยากรณ์อยู่บ้าง นักเรียนพยายามแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนเองตลอดเวลา นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนมากขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้กิจกรรม บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวรธรรมโคกิต อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 2 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาด้วยความสมัครใจเลือกเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม

ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการเรียนรู้
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การประเมิน
3. แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างการทดลอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีวิธีการดำเนินการดังนี้

1. ทดสอบนักเรียนก่อนการทดลอง โดยใช้เวลา 2 ชั่วโมง
2. นำแผนการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 4 สัปดาห์ รวม 16 ชั่วโมง
3. ระหว่างการทดลอง นักเรียนประเมินการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง หลังจากใช้กิจกรรมบทบาทสมมติจำนวน 4 ครั้ง โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างการทดลอง
4. ทดสอบนักเรียนหลังการทดลอง โดยใช้เวลา 2 ชั่วโมง

5. ผู้ประเมิน 2 คน ได้แก่ผู้วิจัย และครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1 คน เป็นผู้ตรวจให้คะแนนการพูด โดยใช้เกณฑ์ประเมินการพูด ที่ดัดแปลงมาจากแนวคิดของ Foreign Service Institute (FSI. 1979) First Certificate in English (FCE. 1987) และ J.L.D. (Clark. 1972)

6. นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์

7. สรุปและอภิปรายผล

การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลมีวิธีการดำเนินการ ดังนี้

1. นำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง จากผู้ประเมิน 2 คน มาหาค่าเฉลี่ย และนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนก่อน และหลังการทดลอง ด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Samples

2. นำผลการประเมินความสามารถด้านการพูด ระหว่างการทดลอง มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) แล้วแปลค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (กาญจนา วัฒนา. 2544: 99 ; อ้างอิงจาก Best. 1981: 147)

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูด น้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูด น้อย
ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูด ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูด มาก
ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง	มีความสามารถด้านการพูด มากที่สุด

3. นำข้อมูลจากการแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ทั้งของผู้เรียนและผู้วิจัย หลังเสร็จสิ้นการเรียนแต่ละคาบเรียนมาสรุปเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวชิรธรรมโศภิต อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี สรุปผลดังนี้

1. ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนหลังการทดลองเพิ่มขึ้นจากการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ระหว่างการทดลอง ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนพัฒนาขึ้นโดยลำดับ จากความสามารถในระดับปานกลางในช่วงต้น และเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เมื่อสิ้นสุดการทดลอง พบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดในระดับมาก ทั้งด้าน การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ การพูดสื่อสารเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ ตลอดจนความคล่องในการพูด โดยมีค่าเฉลี่ยที่นักเรียนประเมินตนเองเป็น 2.83 , 3.01 , 3.56 และ 3.95 ตามลำดับ

อภิปรายผล

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติ มีความสามารถในการพูดระหว่างการทดลองสูงขึ้นโดยลำดับ โดยความสามารถ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 1 หน้า 32) ซึ่งผลสำเร็จดังกล่าวมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. กิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยได้จัดไว้มีความหลากหลายรวม 8 กิจกรรม คือ การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) การพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people) การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) การพูดนัดหมาย (Making an appointment) การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) การพูดต่อรองราคา (Bargaining the price) การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices) ซึ่งได้มาจากหลักสูตรสถานศึกษา และการจัดเรียงลำดับกิจกรรม บทบาทสมมติให้การจัดเรียงจากง่ายไปยาก กิจกรรมบทบาทสมมติดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่เป็นจริง และเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของนักเรียน เน้นให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยนักเรียนมีโอกาสในการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสม และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้กิจกรรมบทบาทสมมติเปิดโอกาสให้นักเรียนพูด ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น ดังเห็นได้จากคะแนนผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการทดลองที่พบว่านักเรียนมีพัฒนาการความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้น (ตาราง 2 หน้า 33) และเมื่อพิจารณาจากแบบ ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลองของ ตนเองทั้ง 4 ครั้ง พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน (ตาราง 3 หน้า 34) ซึ่งตรงกับความคิดของ บราวน์ (Brown. 2001 : 258) ที่ว่า ครูควรคัดเลือกกิจกรรมที่ดึงดูดความ สนใจของผู้เรียน โดยคำนึงถึงพื้นฐานประสบการณ์ ความสนใจ ความสามารถของผู้เรียน เพื่อ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาและมีส่วนร่วมในบทบาทจะทำให้มีการพัฒนาได้มากที่สุด

2. กิจกรรมบทบาทสมมติทุกกิจกรรมมีการกำหนดเป้าหมายในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจน ทบทวนโครงสร้างของหน้าที่ทางภาษา (Function) ก่อนทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนเข้าใจการใช้โครงสร้างของแต่ละหน้าที่ทางภาษา (Function) นอกจากนี้ก่อนการทำกิจกรรมบทบาทสมมติผู้วิจัยได้สาธิตการทำกิจกรรมในแต่ละครั้งด้วย โดยในครั้งแรกผู้วิจัยจะตรวจสอบความเข้าใจในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อย้ำความมั่นใจของนักเรียนว่า ในแต่ละกิจกรรมบทบาทสมมติจะต้องพูดอะไรบ้าง ดังปรากฏในข้อมูลจากแบบประเมินตนเองระหว่างเรียน ที่ระบุว่า ข้าพเจ้าสามารถพูดครอบคลุมเนื้อหาหรือหัวข้อที่กำหนดได้ทั้งหมด มีค่าเฉลี่ยดีขึ้นตามลำดับ คือ 2.75 , 2.80 , 3.50 และ 3.70 ตามลำดับ (จากตาราง 4 หน้า 35) ซึ่งสอดคล้องกับ มอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59-66) ที่กล่าวว่า ผู้สอนควรบอกให้นักเรียนทราบถึงจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ คือ ต้องรู้ที่กำลังทำอะไร เพื่อที่ตนเองจะสามารถทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการได้ นอกจากนี้ ออลไรท์ (Allright. 1980 : 167) ได้กล่าวสนับสนุนว่า การจัดกิจกรรมที่กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความจำเริญที่จะต้องสื่อสารเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ตรงตามจุดมุ่งหมายของแต่ละกิจกรรม

3. กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ในลักษณะเรียนปนเล่น ช่วยทำให้นักเรียนได้เรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษได้อย่างไม่เครียด ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุข (ตาราง 4 หน้า 35) และยังส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ เมนท์ส (Ments. 1983 : 25) ทิศนา แหมมณี (2536 : 7) ญาดาพนิต พิณกิล (2539 : 266-257) ได้กล่าวไว้ว่า การใช้บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมในลักษณะเรียนปนเล่น นักเรียนจะได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความตึงเครียด มีความเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด และมีโอกาสได้แสดงออกหลายบทบาทอีกด้วย ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไล พังสะอาด (2542 : 45-46) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้บทบาทสมมติและการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

4. มีการวางแผนการจัดกิจกรรม มีการจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์ประกอบการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนต้องการมีส่วนร่วมในการเตรียมอุปกรณ์ โดยผู้วิจัยได้เตรียมนักเรียนในด้านภาษา เช่น การใช้คำศัพท์และรูปประโยค โดยก่อนกำหนดบทบาทและสถานการณ์ ผู้วิจัยได้สอนคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการสอนต่าง ๆ เช่น เสนอรูปภาพ แสดงท่าทาง อธิบาย และใช้วัสดุจริง จากนั้นนักเรียนฝึกการใช้คำศัพท์ รูปประโยค และสำนวนภาษาเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วอธิบายสถานการณ์ให้นักเรียนเข้าใจ ทำให้นักเรียนสามารถเตรียมสร้างบทสนทนาและเตรียมบทบาท

ร่วมกันโดยใช้สื่อและอุปกรณ์ที่เตรียมมาประกอบฉาก ซึ่งนักเรียนสามารถเลือกใช้จำนวนต่าง ๆ โดยอิสระ ดังผลการประเมินตนเองของนักเรียนทั้ง 4 ครั้ง (ตาราง 3 หน้า 34) ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในการสนทนาได้ดีขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยได้เตรียมนักเรียนในด้านภาษาอย่างเพียงพอ นอกจากนี้นักเรียนยังได้ซักซ้อมความพร้อมก่อนการแสดง ทำให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

5. การประเมินผลน่าเชื่อถือ โดยผู้วิจัยได้ทำการทดลองการให้คะแนนก่อนการทดลองระหว่างผู้ประเมิน 2 คน กับกลุ่มทดลองอื่นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างก่อนการใช้จริง ดังนั้นเครื่องมือจึงมีความเชื่อถือได้ คะแนนจะมีลักษณะที่ไปในทางเดียวกัน ใกล้เคียงกัน สัมพันธ์กันในลักษณะคู่ขนาน เนื่องจากก่อนการนำแบบทดสอบกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติไปใช้ ผู้วิจัยและผู้ประเมินอีก 1 คน ได้ศึกษาและตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเกณฑ์การให้คะแนนก่อน โดยมีความเข้าใจตรงกัน

สรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถพัฒนาผู้เรียนในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้

ข้อจำกัดในการทำวิจัย

1. นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษค่อนข้างน้อย จึงใช้เวลามากขึ้นในการนำเสนอตัวภาษา (Presentation) หรือ ทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว ทำให้มีเวลาในขั้นฝึก (Practice) น้อยเกินไป ส่งผลให้นักเรียนมีเวลาในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติได้อย่างไม่เต็มที่

2. กิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนมีมาก เช่น กิจกรรมวันสุนทรภู่ นิทรรศการวิทยาศาสตร์ กิจกรรมกีฬา เป็นต้น ทำให้นักเรียนเรียนได้อย่างไม่ต่อเนื่อง รวมทั้งนักเรียนจะต้องจัดเตรียมกิจกรรมดังกล่าว จึงทำให้ขาดสมาธิในการเรียน

2. ข้อเสนอแนะ

2.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

2.1.1 การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ หากนำกิจกรรมไปใช้กับนักเรียนในระดับอื่น ควรปรับ หน้าที่ทางภาษา (Function) ให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียน

2.1.2 ในการนำกิจกรรมบทบาทสมมติไปใช้ในการพัฒนาทักษะพูด ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง จะต้องศึกษาเป้าหมายของพฤติกรรมและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมาย รวมทั้ง

ลำดับขั้นตอนดังกล่าว เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และเกิดผลที่ดีตามจุดประสงค์ก่อนนำไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการสื่อสารของนักเรียน

2.1.3 ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรนำวิธีการใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติ ไปปรับใช้ในการเรียนการสอน โดยเลือกใช้ตามความเหมาะสมเพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศ ในห้องเรียนที่เน้นให้นักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติ และเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน ทำให้นักเรียน เกิดทัศนคติที่ดี และสามารถพัฒนาพฤติกรรมการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

2.1.4 ครูควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสและเอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษใน สถานการณ์จริง หรือจัดสถานการณ์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงมากที่สุด เช่น เชิญ ชาวต่างชาติ ให้มาพูดสนทนากับผู้เรียนในบางโอกาสในชั้นเรียน หรือนำผู้เรียนออกไปฝึกการพูด ภาษาอังกฤษนอกสถานที่ในแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น

2.1.5 นักเรียนชอบพูดในเรื่องที่อยู่ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นครูผู้สอนควรเลือก กิจกรรมที่อยู่ในความสนใจของนักเรียน ซึ่งได้มาจากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการพูดคุย

2.1.6 ครูผู้สอนควรเตรียมคำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้ในการทำกิจกรรมบทบาท สมมติที่สอดคล้องกับบริบทและเหมาะสมกับหน้าที่ทางภาษา (Function) และสามารถใช้ใน ชีวิตประจำวัน

2.1.7 ครูผู้สอนควรเพิ่มเวลาในการฝึกกิจกรรมบทบาทสมมติให้มากกว่านี้ นักเรียนจะได้มีเวลาและโอกาสในการฝึก กิจกรรมเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว และความถูกต้องใน การพูดภาษาอังกฤษ

2.1.8 ครูผู้สอนควรสอนปรับพื้นฐานทางภาษาของนักเรียน ก่อนการวิจัย หาก พื้นฐานของนักเรียนแต่ละคนไม่เท่ากัน

2.1.9 เนื่องจากบทบาทสมมติเป็นขั้นการใช้ภาษา (Production) ดังนั้น ครูผู้สอนต้องมั่นใจว่า นักเรียนได้มีการฝึก (Practice) การใช้โครงสร้างภาษาที่จำเป็นให้ คล่องแคล่วและถูกต้องอย่างเพียงพอ

2.1.10 สำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อนมาก ครูอาจต้องให้การสอนเสริมและฝึก เพิ่มเติมนอกเวลาเรียนก่อนการทำกิจกรรมบทบาทสมมติ

2.1.11 ในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติ นักเรียนที่เรียนเก่งมีผลสัมฤทธิ์ เพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่เรียนอ่อน แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนที่เรียนอ่อนบางคนมีผลสัมฤทธิ์ สูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดหลังการทดลอง เนื่องจากได้ จับคู่กับนักเรียนที่เรียนเก่งและพยายาม ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนกว่า จึงทำให้การสนทนาดำเนินต่อไปโดยไม่ติดขัด สำหรับ นักเรียน

ที่เรียนอ่อนจับคู่กันเอง จะมีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นน้อย ดังนั้น ในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติครูควรหลีกเลี่ยงที่จะให้นักเรียนที่เรียนอ่อนจับคู่กันเอง

2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.2.1 ควรศึกษาผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะพูดกับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับประถมศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

2.2.2 ควรเพิ่มระยะเวลาในการทำวิจัยมากกว่านี้ โดยเฉพาะการพานักเรียนไปฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนอกสถานที่ โดยศึกษาต่อไปว่าเมื่อการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ในสถานการณ์จริง จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้หรือไม่ และมากน้อยเพียงใด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กาญจนา วัฒนาย. (2544). *การวิจัยในชั้นเรียน*. มปท.
- ญาดาพนิต พิณกุล. (2539). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ : วีระวิทยานิพนธ์.
- ทศนา แหมมณี. (2519, กรกฎาคม-สิงหาคม). “การใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอน”. *ครุศาสตร์*. 6(2)
: 41-48.
- . (2536). *ช่วยครูฝึกประชาธิปไตยให้แก่เด็ก*. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย
- ธณิกานต์ สิริพิเชียร. (2543). *การเปรียบเทียบผลการใช้บทบาทสมมติ เทคนิคแม่แบบ และกรณีตัวอย่าง
เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล
กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.*
- ปัญจพร อะโนดาษ. (2547). *การเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมติ และการใช้กรณีตัวอย่างที่มีต่อ
พฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสุนทรพิชิตาราม อำเภอ
องครักษ์ จังหวัดนครนายก. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- พจันท์ ไวยานนท์. (2541). *ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดสุวรรณราษฎร์กาวาส จังหวัดชลบุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. ภาควิชาการวัดผลและวิจัย
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.*
- ละเอียด จุฑานันท์. (2543). *แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สถาบัน
พัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- วรวรรธนี ราชสงฆ์. (2541). *การเปรียบเทียบผลการใช้เทคนิคแม่แบบและเทคนิคการใช้บทบาทสมมติที่
มีผลต่อการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
ศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดพัทลุง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิต*

วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.

วิเชียร เกตุสิงห์. (2530). *หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิมลรัตน์ ชัยสิทธิ์. (2522). *การแสดงผลสัมฤทธิ์ในการสอนกลุ่มบูรณาการสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร

วิไล พงษ์สะอาด. (2542). *การเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมติและการใช้แม่แบบที่มีผลต่อพฤติกรรม
กล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวังตะเคียนวิทยา อําเภอกบินทร์บุรี
จังหวัดปราจีนบุรี*. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.

สนั่น มีขันหมาก. (2538). *ระเบียบวิธีแห่งวิทยาการการสอน*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .

สมศิริ ปลื้มจิตต์. (2534). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเหตุผลเชิงจริยธรรมในการ
สอนจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการสอนโดยใช้บทบาทสมมติกับการสอนตาม
คู่มือ*. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุกัญญา ศิลประสาธ. (2544). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาการสอนภาษา
อังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
ถ่ายเอกสาร.

สุพา แสงพรหม. (2545). *การเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมติ และการใช้กรณีตัวอย่างที่มีต่อความ
ฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดจันทรมงคล เขตดุสิต
กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (สาขาจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

----- . (2540). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา* . พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อวยชัย ผกามาศ. (2542). *วาทกรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 3. ภูเก็ต : สถาบันราชภัฏภูเก็ต.

- อ้อม ประนอม. (2540). *วิทยาการสำหรับวิทยากร..* กรุงเทพฯ : ช้างฟ้า.
- อัฉรา วงษ์โสธร. (2538). *แนวการสร้างข้อสอบทางภาษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2539). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ* . กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุไรวรรณ อินทยารัตน์. (2540). “ผลของการสอนวิธีบทบาทสมมติ และกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรม ของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษา ” วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาศึกษาศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน). สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (Online). Available : <http://www.thaiedresearch.org/result/result.php?id=2844> . Retrieved October 16,2006.
- Al-Saadat, Abdullah, and Afifi, Elhami. (1997, July -September). "Role-Playing for Inhibited Students in Paternal Communities ,” *Forum*. 35(3) : 43.
- Brown, Douglas. (2001). *Teaching by Principles*. 2nd ed. San Francisco: San Francisco State University.
- Bygate, Martin. (1995). *“Speaking” in Language Teaching*. Oxford : Oxford University Press.
- Celce – Murcia, Marianne.; & Olsain, Elite. (2000). *Discourse and Context in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Clark, J.L.D. (1972). *Foreign Language Testing : Theory and Practice*. Philadelphia : Center for Curriculum Development.
- Finochiaro, Mary & Brumfit. (1986). *The functional-Notional Approach : From Theory to Practice*. Oxford : Oxford University Press.
- Florez, MaryAnn. (1999). *Improving Adult English Language Learners’ Speaking Skill Is*. (Online). Available : <http://www.ericdigests.org/2000-3/adult.htm> . Retrieved October 16,2006.
- Harmer, Jeremy. (2000). *The Practice of English Language Teaching*. London: Longman.
- Harris, David. (1988). *Testing English as a Second Language*. New York : McGraw Hill.
- Heaton, John Brian. (1988). *Writing English Language Test*. New York: Longman.

- Janet, Hilsdon. (1991). "The Group Oral Exam Advantages and Limitations," *Review of ELT Language Testing in the 1990s : The Communicative Legacy*. 1(1) : 190-191.
- Ladousse, Gillian. (1997). *Role Play*. Oxford : Oxford University Press.
- Lynch, Tony. (1996). *Communication in the Language Classroom*. Oxford: Oxford University Press.
- Ments, Van Morry. (1986). *The Effective Use of Role Play : Practical Techniques for Improving Larning*. London : Kogan Page.
- Moorwood, Helend. (1978). *Sections from Modern English Teacher*. London : Lowe and Brydone Ltd.
- Paulston, Christina Bralt. (1978). "*Interaction Activities in the Foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose,*" in *Developing Communication Skills*. Boston : Winthop Publishers, Inc.
- Richards, Jack. (1998). *Beyond Training : Perspectives on Language Teacher Education*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Richard, Jack.&Rodgers, Theodore S. (2002). *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Robinson, Judy. (2000). "*The Effective of a Virtual Role -play Environment as a Preparation Activity for Story Writing.*" Edinburgh : The University of Edinburgh.
- Searle, J.R. (1978). *Speech Acts*. New York : Cambridge University Press.
- Shumin, Kang. (1997, September). "*Developing Adult EFL Students' Speaking Abilities,*" Forum. (online) 35(3) : 8. Available : /http/exchanges.state.gov/forum/vols/vol35/no3/p8.htm
- Underhill, Nick. (2000). *Testing Spoken Language*. Oxford: Oxford University Press.
- Ur, Penny. (1998). *A Course in Language Teaching*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Weir, Cyril. (1990). *Communicative Language Testing*. New York: Prentice Hall.
- . (1993). *Understanding & Developing Language Tests* . New York: Prentice Hall.
- Widdowson, Henry. (1983). *Teaching Language as Communication*. Oxford : Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

แผนการเรียนรู้ที่ 1

Giving directions

วัตถุประสงค์

- นักเรียนสามารถพูดถาม-ตอบเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่ต่าง ๆ ได้

โครงสร้างทางภาษา

- Where is the hospital?
- It is on Petchkasem Road.
- How can I go to the hospital?
- Turn left/right , go straight , next to , the opposite side of , on the corner , on the left/right side of , walk past.

สื่อการเรียนการสอน

- แผนที่

ขั้นตอนการเรียนการสอน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยถามนักเรียนเกี่ยวกับสถานที่ใกล้ ๆ บริเวณโรงเรียนว่าตั้งอยู่ที่ไหน
2. จากนั้นครูยกตัวอย่างการใช้ Preposition เกี่ยวกับการบอกสถานที่ต่าง ๆ
3. ครูให้นักเรียนยกตัวอย่างการใช้ Preposition เกี่ยวกับการบอกสถานที่จนมั่นใจว่านักเรียนรู้จักการใช้ Preposition เกี่ยวกับการบอกสถานที่ได้แล้ว
4. ครูให้นักเรียนดูแผนที่บนกระดานแล้วช่วยกันบรรยายการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่ปรากฏในแผนที่
5. หลังจากนั้นครูให้นักเรียนทำกิจกรรมเป็นคู่โดย ครูแจกใบงานหมายเลข 1 ให้นักเรียนฝึกสนทนาผลัดกันถามวิธีการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ในแผนที่
6. ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อน แล้วครูกำหนดบทบาทสมมติว่า นักเรียนทั้งสองคนเป็นชาวต่างชาติที่เข้ามาเที่ยวในเมืองไทย ซึ่งทั้งสองคนเคยมาแล้วครั้งหนึ่ง แล้วหาสถานที่บางแห่งได้ แต่บางแห่งก็จำไม่ได้ ให้นักเรียนทั้งสองคนเติมเต็มข้อมูลซึ่งกันและกัน โดยการสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับการถามสถานที่
7. ครูแจกใบงานหมายเลข 2 และ 3 เพื่อให้นักเรียนทั้งสองคนสร้างบทสนทนาโดยการถาม-ตอบเกี่ยวกับสถานที่ โดยครูกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมให้นักเรียน 10 นาที และบอกนักเรียนว่าใครสามารถทราบสถานที่ในใบงานของตนเองได้ครบก่อนจะเป็นผู้ชนะ หลังจากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบ
8. ครูเลือกตัวอย่างนักเรียน 2 – 3 คู่ออกมาแสดงบทบาทสมมติโดยการถาม-ตอบเกี่ยวกับสถานที่ในแผนที่หน้าชั้นเรียน

แผนการเรียนรู้ที่ 2

Describing people

วัตถุประสงค์

- นักเรียนสามารถพูดบรรยายลักษณะของบุคคลได้

โครงสร้างทางภาษา

- What does he/she look like?
- He/She is thin, fat, short.
- He/She has long hair, big nose.
- He/She is wearing glasses, suit.

สื่อการเรียนการสอน

- รูปภาพ

ขั้นตอนการเรียนการสอน

1. ครูเกริ่นนำโดยชี้ไปที่นักเรียนคนหนึ่งแล้วถามว่า What does he/she look like? แล้วให้นักเรียนช่วยกันตอบ หลังจากนั้นครูชี้ไปที่นักเรียนคนอื่น ๆ อีก 2-3 คน
2. ครูให้นักเรียนดูรูปภาพการ์ตูนคน โดยครูพูดบรรยายลักษณะของภาพแล้วให้นักเรียนบอกว่าเป็นภาพไหน
3. ครูให้นักเรียนจับคู่บรรยายลักษณะของเพื่อนแล้วออกมาพูดหน้าชั้นเรียน
4. ครูให้นักเรียนจับคู่เล่นเกม Spot the differences โดยในรูปภาพมีจุดที่แตกต่างกัน 5 จุด คู่ไหนหาจุดที่แตกต่างได้ครบก่อนเป็นฝ่ายชนะ
5. ครูกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ โดยนำ Giving directions มาใช้ร่วมกับ Describing people คือ Student A ตัดธุระไม่สามารถไปรับเพื่อนที่มาจากกรุงเทพเพื่อมาเที่ยวที่จังหวัดเพชรบุรีได้ จึงบรรยายลักษณะของเพื่อนคนนี้ให้ Student B ซึ่งไม่รู้จำกันฟัง แล้วบอกให้ไปรับเพื่อนที่นัดกันไว้ที่ Big C สาขาจังหวัดเพชรบุรีแทนตัวเอง แต่ Student B ไม่รู้ทางไป Big C สาขาจังหวัดเพชรบุรี จึงถาม Student A ถึงทางไป Big C สาขาจังหวัดเพชรบุรี เพื่อไปรับเพื่อนซึ่งกำลังจะเดินทางมา

แผนการเรียนรู้ที่ 3

Asking and giving opinions

วัตถุประสงค์

- นักเรียนสามารถพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้

โครงสร้างทางภาษา

Asking for Opinions

- What do you think about this soup?
- What's your opinion about this soup?

Giving Opinions

- I think we should
- I don't think we should.....

สื่อการเรียนการสอน

- สถานการณ์จริง เหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน

ขั้นตอนการเรียนการสอน

1. ครูเริ่มต้นโดยการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต

Teacher : What do you think about internet?

Student 1 : I think it is very useful because it can lead us to travel around the world.

Student 2 : But I don't think it is good for the bad man because he may deceive some girls easily.

2. ครูให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นบ้างโดยการถามว่า

Teacher : What do you think about Miss Universe?

Students : (I think she is very beautiful.)

Teacher : What is your opinion about her favorite thing ?

Students : (She likes children.)

3. ครูให้นักเรียนทุกคนสำรวจความคิดเห็นของเพื่อนทั้งห้องในเรื่องต่อไปนี้ a school uniform, Thai teenagers, First date, Politics, Thai songs, Super stars, Life in the future, etc. พร้อมทั้งบอกความคิดเห็นของตนเองในเรื่องนั้นๆ ด้วย

4. ครูบอกให้นักเรียนบันทึกความคิดเห็นของเพื่อนทุกคนที่ตนเองสำรวจมาลงในสมุด ใครสำรวจเพื่อนได้ครบก่อนจะเป็นผู้ชนะ

แผนการเรียนรู้ที่ 4

Bargaining the price

วัตถุประสงค์

- นักเรียนสามารถพูดเพื่อต่อรองราคาในการซื้อสินค้าต่าง ๆ ได้

โครงสร้างทางภาษา

- How much is it? / How much does it cost?
- It's ฿500.
- I can't afford it.
- Should / Can it be ฿450?

สื่อการเรียนการสอน

- ของจริง

ขั้นตอนการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนดูภาพเสื้อยืดที่มีป้ายบอกราคา แล้วถามนักเรียนว่าเสื้อยัดนั้นราคาเท่าไรแพงหรือไม่

Teacher : How much is this T-shirt?

Student 1 : It's 500฿.

Teacher : Is it expensive?

Student 1 : Yes.

Teacher : You can't afford it. So you should bargain the price.

3. ครูให้นักเรียนนำสิ่งของที่เตรียมมาออกมาวางไว้บนโต๊ะ ครูถามราคาส่งของ แล้วต่อรองราคากับนักเรียนคนหนึ่งเพื่อเป็นตัวอย่าง

Teacher : How much is your pencil box?

Student 2 : It's 150฿.

Teacher : I can't afford it. Can it be 100 ฿?

Student 2 : Yes.

4. ครูให้นักเรียนเดินสำรวจราคาของของเพื่อนๆ คนที่นักเรียนสนใจจะซื้อสิ่งของที่เพื่อนนำมาพร้อมทั้งต่อรองราคา

5. ครูกำหนดบทบาทสมมติโดยนำ Asking and giving opinion มาใช้ร่วมกับ Bargaining the price โดยให้นักเรียนคนที่ 1 เป็นพนักงานขาย นักเรียนคนที่ 2 และ 3 เป็นพี่น้องกันซึ่งกำลังจะไปซื้อของ แล้วครูกำหนดสถานการณ์ว่า :

You and your sister are going to the toy shop to buy a toy car for your youngest brother's birthday. The toy car is 550 ₱ but you have only 500 ₱. So you ask your sister's opinion about the expensive price. You give your opinion to bargain the price. Then you buy a toy car by bargaining the price and the shopkeeper can accept it.

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง

แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่าง การทดลอง

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง

คำชี้แจง จากจำนวน 4 สถานการณ์ที่กำหนดให้ต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนเลือกเพียง 3 สถานการณ์ ใช้วิธีจับฉลากในการเลือกทั้ง 3 สถานการณ์
2. พูดตามสถานการณ์ที่เลือกกับเพื่อนโดยสลับบทบาทกันพูดตามสถานการณ์ที่กำหนดในเอกสารของ Student A และ Student B
3. กำหนดเวลาสถานการณ์ละ 3 นาที
4. นักเรียนที่ทำแบบทดสอบแล้วจะถูกแยกออกจากกลุ่มเพื่อนเพื่อป้องกันการสอบถามข้อมูลกันซึ่งเป็นการหลอกล้ำในการทำแบบทดสอบ

From the four situations given, choose only three and do the role plays with your partner.

Role Play 1	
การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) และการพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)	
Situation 1	Situation 2
You saw an accident between a truck and a car. Then the truck's driver ran away. Describe the truck driver's appearance and where the accident took place to the police.	Your mother's friend from Bangkok will come to your house. Your mother tells you to pick her up at Khao Wang. You don't know where Khao Wang is and also you don't know your mother's friend even once. So your mother will describe her friend's appearance and the way to Khao Wang.

Role Play 2	
การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) และการพูดนัดหมาย (Making an appointment)	
Situation 1	Situation 2
Your little brother has a bad toothache. You give him an advice to release the pain. Then you call the dentist but he is out of town. He will be back the following day and you want your little brother to be the first among his patients. So you speak to his helper to make an appointment.	Your close friend wants a legal advice from a lawyer. You know a famous lawyer who has a lot of clients in the city. Your friend is very eager to see the lawyer as soon as possible. You want to be the first among his/her clients the following day so you speak to his/her helper and make an appointment.

Role Play 3 การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) และการพูดต่อรองราคา (Bargaining the price)	
Situation 1 A T-shirt costs 380฿. You want to buy it for your girlfriend/boyfriend but you have only 300 ฿ in your wallet. You think if you do not buy it today, it may be sold out the next day. How can you bargain the price? You also ask the shop assistant the opinion about the style of the T-shirt that girl/boy likes most.	Situation 2 You want to buy a watch for your father's birthday's present. You will go to the Monday market in the evening. You ask for an opinion about the styles of the watches from a merchant. You like a watch which is 700 ฿, but you have only 650฿. So you have to bargain the price.

Role Play 4 การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)	
Situation 1 You have got a scholarship to study abroad. So you invite a group of your close friends to the party at your house. One of them doesn't agree with you. He/She wants to have party in a famous restaurant. But you make choice to have the party and stay on a beach. Give your friends the reasons why you make another choice.	Situation 2 You win an international competition. You want to celebrate it with your close relatives. So you invite them to go to an island. Half of them don't agree with you. They want to celebrate it on the nearest beach . But you make choice to go to a resort instead. Give them the reason why you make another choice.

% % % % % % % % % % % % % %

Student A

Situation 1

Role Play 1 การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) และการพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)	
- Ask when the accident happened.	
- Ask who could see the accident.	
- Ask where the accident happened.	
- Ask how the police can go to the accident place.	
- Ask what the truck driver's appearance is.	

Situation 2

Role Play 1 การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) และการพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)	
- Request your son to take your friend home.	
- Tell the time your friend will arrive.	
- Tell your son to meet your friend at Khao Wang.	
- Give the directions to go to Khao Wang.	
- Describe your friend's appearance.	
- Say yes and give the mobile phone number.	

Student B

Situation 1

Role Play 1 การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) และการพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)
- Tell the policeman when the accident happened.
- Say that only you could see the accident.
- Tell the policeman where the accident happened.
- Give the directions to the policeman
- Describe the truck driver's appearance by choosing the picture of the truck drivers' from the teacher.

Situation 2

Role Play 1 การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) และการพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)
- Accept the request.
- Ask what time your mother's friend will arrive.
- Ask where you can meet her.
- Ask how you can go to Khao Wang.
- Ask what her appearance is.
- Ask if she has a mobile phone number.

Student A

Situation 1

Role Play 2 การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) และการพูดนัดหมาย (Making an appointment)
- Ask whether the doctor is in the clinic.
- Ask which day the doctor will come back
- Ask when the doctor's clinic hour is.
- Ask the helper what the medicine should be that your brother can take to release the toothache while he is waiting for the doctor to come back.
- Make the helper an appointment which you want to be the first among the patients.

Situation 2

Role Play 2 การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) และการพูดนัดหมาย (Making an appointment)
- Tell when the lawyer's office hour is.
- Give an advice on what day that the lawyer has a fewer clients.
- Confirm the client's appointment.
- Say thank you to the client for asking an appointment.

Student B

Situation 1

Role Play 2 การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) และการพูดนัดหมาย (Making an appointment)
- Say no.
- Tell the day the doctor will come back.
- Tell when the doctor's clinic hour is.
- Give an advice on what medicine should be taken to release the toothache.
- Confirm the appointment.

Situation 2

Role Play 2 การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) และการพูดนัดหมาย (Making an appointment)
- Ask when the lawyer's office hour is.
- Ask the helper on what day that the lawyer has a fewer clients.
- Make an appointment with the lawyer's helper.
- Say a confirmation too.

Student A

Situation 1

Role Play 3 การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) และการพูดต่อรองราคา (Bargaining the price)
- Ask what the latest trend of T-shirt for boys/girls is.
- Ask which one is the cheapest.
- Ask how much that T-shirt is.
- Tell the shop assistant that T-shirt is expensive, then bargain the price.
- Say thank you and pay.

Situation 2

Role Play 3 การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) และการพูดต่อรองราคา (Bargaining the price)
- Give the opinion of many styles of the watches.
- Tell the price.
- Point to another watch.
- Ask how much the customer can afford.
- Accept the bargain price.
- Give the watch to the customer and say thank you.

Student B

Situation 1

Role Play 3 การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) และการพูด ต่อรองราคา (Bargaining the price)
- Tell what the latest trend of T-shirt for boys/girls is.
- Tell which one is the cheapest.
- Tell the price of that T-shirt.
- Reduce the price.
- Say thank you and welcome the customer for the next time.

Situation 2

Role Play 3 การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) และการพูด ต่อรองราคา (Bargaining the price)
- Ask what the best style of the watch for your father.
- Ask how much the chosen watch is.
- Tell that it is too expensive.
- Confirm that you want the watch chosen.
- Tell the bargain price.
- Say thank you.

Student A

Situation 1

Role Play 4
การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)
- Tell your friend what your special occasion is.
- Invite your friend to go to the beach and tell when you will go there.
- Do not agree with your friend and offer the choices to go to the mountains.
- Give the reason why you make another choice.

Situation 2

Role Play 4
การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)
- Congratulate your close relative.
- Do not agree with your close relative and offer to go to the nearest beach.
- Accept your close relative's choice.
- Accept the reason.

Student B

Situation 1

Role Play 4
การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)
- Congratulate your friend.
- Do not agree with your friend and offer to go to the waterfall.
- Accept your friend's choice.
- Accept the reason.

Situation 2

Role Play 4
การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)
- Tell your close relatives what your special occasion is.
- Invite your close relatives to go to an island and tell when you will go there.
- Do not agree with your close relatives and offer the choices to go to the resort instead.
- Give the reason why you make another choice.

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง

คำชี้แจง จากจำนวน 4 สถานการณ์ที่กำหนดให้ต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนเลือกเพียง 3 สถานการณ์ ใช้วิธีจับฉลากในการเลือกทั้ง 3 สถานการณ์
2. พูดตามสถานการณ์ที่เลือกกับเพื่อนโดยสลับบทบาทกันพูดตามสถานการณ์ที่กำหนดในเอกสารของ Student A และ Student B
3. กำหนดเวลาสถานการณ์ละ 3 นาที
4. นักเรียนที่ทำแบบทดสอบแล้วจะถูกแยกออกจากกลุ่มเพื่อนเพื่อป้องกันการสอบถามข้อมูลกันซึ่งเป็นการหลอกล้ำในการทำแบบทดสอบ

From the four situations given, choose only three and do the role plays with your partner.

Role Play 1	
การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) และการพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)	
Situation 1	Situation 2
You saw a man stealing something valuable from a house at night. Then you call the police and tell the way to this house and describe the thief's appearance.	Your friend's sister will come back from Chiang Mai. Your friend asks you a favor to pick her up at the post office in the city. You don't know where the post office is. And also you don't know your friend's sister's appearance. Let your friend describe his/her sister's appearance.

Role Play 2 การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) และการพูดนัดหมาย (Making an appointment)	
Situation 1 Your sister has a terrible fever. You give her advice to drink a lot of water and use cool fever piece to cover on her forehead. You want to take her to see a doctor today but the bus to the city hospital is not available until the next two hours. You are in a hurry. So you call the doctor by mobile phone to make an appointment. How will you tell the doctor?	Situation 2 Your friend wants a tutor of mathematics. You know a famous tutor of mathematics who has a lot of students. Your friend want to make an appointment to book a seat for a special class with him.

Role Play 3 การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) และการพูดต่อรองราคา (Bargaining the price)	
Situation 1 You and your mother go to the flea market with 1,000฿ and you buy everything on your list except an apron which you really need for cooking. You've seen an apron costs 100 ฿ but you have only 75฿ left. Then you ask your mother's opinion about the price if it is expensive. She says that it is too expensive. So you have to bargain for the price that you can afford.	Situation 2 You want to buy a calculator for your friend's birthday's present. You will go to the Monday market in the evening. You ask for an opinion about the styles of the calculator from a merchant. You like a calculator which is 150 ฿, but you have only 130฿. So you have to bargain the price.

Role Play 4 การพูดเพื่อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)	
Situation 1 You invite a group of your old friends from another province to visit your hometown during his/her vacation. He/She makes a choice to stay on an island. But you change to move to set a camp near the river. Give your friends the reasons why you change.	Situation 2 You pass the entrance examination. You want to celebrate it with your friends. So you invite them to have the party at your house. You will prepare Thai food. They want to have Japanese food. So you change to be Chinese food because your mother cannot make Japanese food. Give them the reason why you make another choice.

% % % % % % % % % % % % % %

Student A

Situation 1

Role Play 1 การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) และการพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)	
- Ask when the stealing happened.	
- Ask where the stealing happened.	
- Ask the witness was when he/she saw the thief.	
- Ask how the police can go to that house.	
- Ask what the thief's appearance is.	

Situation 2

Role Play 1 การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) และการพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)	
- Tell the time your sister will arrive.	
- Tell the place where you friend can pick your sister up.	
- Give directions to the post office.	
- Describe your sister's appearance.	
- Tell your sister's name.	
- Tell your sister's phone number. Say thank you.	

Student B

Situation 1

Role Play 1 การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) และการพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)
- Tell the policeman when the stealing happened.
- Tell the policeman where the stealing happened.
- Tell where you were when you saw the thief.
- Give the directions to the policeman
- Describe the thief's appearance by choosing the picture of the thieves' from the teacher.

Situation 2

Role Play 1 การพูดบอกทิศทาง (Giving directions) และการพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)
- Ask what time your friend's sister will arrive.
- Ask where you can pick your friend's sister up.
- Ask how you can go to the post office.
- Ask what your friend's sister's appearance is.
- Ask what your friend's sister's name is.
- Ask what your friend's sister's phone number is.
- Say you're welcome.

Student A

Situation 1

Role Play 2 การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) และการพูดนัดหมาย (Making an appointment)
- Give advice to your sister to drink a lot of water and use cool fever piece on your sister forehead.
- Ask whether the doctor is in the hospital.
- Ask when the doctor's hour is.
- Make an appointment which you want to be the first among the patients.
- Say thank you.

Situation 2

Role Play 2 การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) และการพูดนัดหมาย (Making an appointment)
- Give advice to find a tutor of mathematics.
- Tell on what day that you have a fewer students.
- Confirm the appointment.
- Say thank you for asking an appointment.

Student B

Situation 1

Role Play 2 การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) และการพูดนัดหมาย (Making an appointment)
- Say yes and follow the advice.
- Say yes.
- Tell when the doctor's hour is.
- Confirm the appointment.

Situation 2

Role Play 2 การพูดเพื่อขอและให้คำแนะนำ (Asking for and giving advice) และการพูดนัดหมาย (Making an appointment)
- Ask for advice to find a tutor of mathematics.
- Ask the tutor on what day that he has a fewer students.
- Make an appointment.
- Say a confirmation too.
- Say good bye.

Student A

Situation 1

Role Play 3 การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) และการพูดต่อรองราคา (Bargaining the price)
- Ask your son/daughter if everything on the list is already bought.
- Ask how much it is.
- Tell that the price is expensive, and give opinion to bargain.
- Disagree with that price.
- Accept the price.
- Say here it is and thank you.

Situation 2

Role Play 3 การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) และการพูดต่อรองราคา (Bargaining the price)
- Give the opinion of many styles of the calculators.
- Tell the price.
- Point to another calculator.
- Ask how much the customer can afford.
- Accept the bargain price.
- Give the calculator to the customer and say thank you.

Student B

Situation 1

Role Play 3 การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) และการพูด ต่อรองราคา (Bargaining the price)
- Tell your mother that there is only one thing lacking.
- Tell the price and ask your mother if it is expensive or not.
- Bargain the price.
- Give the reason to bargain again.
- Say thank you and pay.

Situation 2

Role Play 3 การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and giving opinions) และการพูด ต่อรองราคา (Bargaining the price)
- Ask what the best style of the calculator.
- Ask how much the chosen calculator is.
- Tell that it is too expensive.
- Confirm that you want the calculator chosen.
- Tell the bargain price.
- Say thank you.

Student A

Situation 1

Role Play 4
การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)
- Invite your old friends to go to your hometown during vacation.
- Do not agree with your friend and offer the choices to move to set a camp near the river.
- Give the reason why you make another choice.

Situation 2

Role Play 4
การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)
- Congratulate your friend.
- Do not agree with Thai food and offer Japanese food.
- Accept your friend's choice.
- Accept the reason.

Student B

Situation 1

Role Play 4
การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)
- Do not agree with your friend and offer to stay on an island.
- Accept your friend's choice.
- Accept the reason.

Situation 2

Role Play 4
การพูดเพื่อเชื้อเชิญ (Inviting) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choices)
- Tell your friends what your special occasion is.
- Invite your friends to have the party with Thai food at your house.
- Do not agree with your friends and offer Chinese food instead.
- Give the reason why you make another choice.

แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

☐ ก่อนการทดลอง

☐ หลังการทดลอง

ครูผู้ประเมิน

คำชี้แจง กำหนดให้ผู้ประเมินให้คะแนนระดับความสามารถที่ตรงกับความสามารถในการพูดของนักเรียนมากที่สุด โดยพิจารณาจากเกณฑ์แสดงระดับความสามารถ ดังนี้

รายนามนักเรียน	ระดับคะแนน					หมายเหตุ
	ดีมาก (9-10)	ดี (7-8)	พอใช้ (5-6)	เกือบพอใช้ (3-4)	อ่อน (1-2)	
1.						
2.						
3.						
4.						
5.						
6.						
7.						
8.						
9.						
10.						
11.						
12.						
13.						
14.						
15.						
16.						
17.						
18.						
19.						
20.						

เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับ	คะแนน	รายละเอียดเกณฑ์การให้คะแนน
ดีมาก	9-10	พูดคล่องได้ทุกเรื่อง ถึงแม้ยังไม่ราบรื่นในการพูด พูดและออกเสียงถูกต้องเข้าใจได้ทั้งหมด ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ถูกต้อง
ดี	7-8	พูดช้าไม่คล่องในบางครั้ง ต้องพูดซ้ำใหม่ พูดและออกเสียงผิดน้อยมาก ผู้ฟังเข้าใจได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ผิดน้อยมาก
พอใช้	5-6	พูดช้าและไม่คล่องบ่อยครั้ง บางประโยคพูดได้ไม่จบ พูดและออกเสียงผิดในบางครั้ง แต่สื่อให้ผู้ฟังพอเข้าใจได้ ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ผิดในบางครั้ง
เกือบพอใช้	3-4	พูดช้ามากและตะกุกตะกัก พูดและออกเสียงผิดบ่อยครั้ง สื่อให้ผู้ฟังพอเข้าใจได้เล็กน้อย ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง
อ่อน	1-2	พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อ จนพูดคุยกันไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด พูดและออกเสียงผิดมาก ไม่สามารถสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้เลย ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ผิดมาก

ปรับจากหนังสือ “แนวการสร้างข้อสอบทางภาษา” ของ อัจฉรา วงษ์โสธร (2538: 44-45) และ
วิธีสร้างเครื่องมือจากหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์
(2530 : 79-80)

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง

ชื่อนักเรียน..... วันที่ประเมิน

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองในขณะแสดงบทบาทสมมติ แล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนที่ตรงกับความสามารถของตนเอง
2. ระดับคะแนนมี 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

รายละเอียดพฤติกรรม	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ข้าพเจ้าสามารถพูดครอบคลุมเนื้อหาหรือหัวข้อที่กำหนดได้ทั้งหมด					
2. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน					
3. ข้าพเจ้าใช้กริยาท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อช่วยให้เพื่อนเข้าใจสิ่งที่ต้องการสื่อได้					
4. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการพูดภาษาอังกฤษ					
5. ข้าพเจ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ตามเวลาที่กำหนด					
6. ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้					
7. ข้าพเจ้าพยายามแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนเองตลอดเวลา					
8. ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในการสนทนา					
9. ข้าพเจ้าเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในการสนทนาได้					
10. ข้าพเจ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ชัดเจน และออกเสียงสูง-ต่ำ เสียงหนัก-เบาได้ถูกต้อง					

ปรับจากแบบประเมินตนเองในการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือ “แนวการสร้างข้อสอบทางภาษา” ของ อัจฉรา วงษ์โสธร (2538: 44-45) และ วิธีสร้างเครื่องมือจากหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2530 : 79-80)

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางเกศสุดา ปงลังกา
วันเดือนปีเกิด	9 กันยายน 2508
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	91 ถนนพงษ์สุริยา ตำบลท่าราบ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี 76000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู คศ.2
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวิชรธรรมโสภิต ตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี 76000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2527 เพชรบุรี	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนเบญจมเทพอุทิศจังหวัด เพชรบุรี
พ.ศ. 2530	ศษ.บ. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศิลปากร
พ.ศ. 2550	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ